

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XIII

Mountain Mouth ~ Απρίλιος, 1351

~Έξω από το Mountain Mouth, οι φωτεινοί λόφοι της Auvergne απλώνονταν κάτω από μια κουρτίνα από αστέρια και ο δυτικός άνεμος ήταν ζεστός, φυσούσε δυνατά και σταθερά. Σαν φαντάσματα χωρίς στόχο, στροβιλιζόμενοι διάβολοι σκόνης ανέβαιναν και περιπλανιόντουσαν σε ανώμαλο έδαφος. Ο ανατολικός ορίζοντας τρεμόπαιζε, οι αστραπές γίνονταν όλο και πιο φωτεινές μέσα σε μια καταιγίδα που προχωρούσε. Ο ουρανός βροντούσε, μακρινές βροντές αναμειγνύονταν σαν ατελείωτοι κρότοι τυμπάνων. Το μέτωπο της καταιγίδας ήταν τεράστιο. Ήταν μια ηλεκτρισμένη κουβέρτα, που αγκάλιαζε την καμπύλη της γης, καταπίνοντας τον ουρανό. Η καταιγίδα που ερχόταν ήταν ένα περιστρεφόμενο υπερκύτταρο, συνθλιμμένο στην τελειότητα κάτω από σπάνιες κλιματικές πιέσεις. Ως εκ τούτου - ένα πυκνά διαμορφωμένο ουράνιο τέρας.

Οι άνεμοι αντιστράφηκαν, φυσώντας δυνατά, ψυχρά και από την ανατολή. Λαμπερές διακλαδώσεις απλώθηκαν στον ουρανό, οι γιγάντιες μπλε φλέβες ενός ευγενούς βασιλιά της καταιγίδας. Ενθουσιασμένα σύννεφα έλαμπαν απόκοσμο πράσινο καθώς το μέτωπο όρμησε με τους τσιμπητικούς ανέμους του, τις εκτυφλωτικές στραβές κολώνες και τις εκκωφαντικές εκρήξεις. Ξαφνικά, οι ουρανοί άνοιξαν διάπλατα για να φέρουν στρώματα βροχής σαν σαρωτικά γυάλινα τοιχώματα. Χείμαρροι νερού ορμούσαν στις πλαγιές των λόφων, πλημμυρίζοντας τα πολλά

κοιλιάδες με μια οργή που ίσως μόνο ο Νώε θα μπορούσε να καταλάβει. Βράχοι από πάγο έπεφταν βροχή, θρυμματίζοντας τις κορυφές των ογκόλιθων, ενώ οι λιμνούλες στην κοιλάδα αναδεύονταν κάτω από μια αδιάκοπη ψιχάλα από χαλάζι.

Στο νοτιότερο άκρο της κοιλάδας με τις πέτρες, στην κορυφή μιας απόκρημνης κορυφογραμμής και με φόντο μια λαμπρή αστραπή, υψωνόταν η σιλουέτα ενός τεράστιου ιππότη, ύψους σαράντα πέντε χεριών. Τυλιγμένος σε πανοπλία μαύρη σαν πίσσα, ο Γίγαντας κρατούσε ένα μακρύ σπαθί που, από την άκρη ως τη λαβή, τεντωνόταν περισσότερο από όσο στεκόταν ένας άνθρωπος ψηλά. Και με μια σαρωτική ώθηση, που ίσως φαινόταν να κόβει τα σύννεφα, ο Γίγαντας έστειλε τη λεπίδα του στους ουραμούς, ουρλιάζοντας με μια βαθιά και ξένη συγχρονισμένη φωνή, σαν να μιλούσαν πολλοί γιγάντιοι άντρες ταυτόχρονα: «Mors ad vitam—Ei!o! Έλα έξω!» Σε μια βιολετί λάμψη, ο Κεραυνός έπεσε στο σπαθί και η σιλουέτα εξερράγη στο τίποτα. Ωστόσο, το χάος της καταιγίδας συνεχίστηκε: οι άνεμοι ανέβηκαν και το χαλάζι έπεφτε καθώς οι βροχές έπεφταν πέρα δώθε.

Εκεί που κάποτε στεκόταν η σιλουέτα, ένας ελικοειδής και στριφογυριστός κυκλώνας κατέβηκε από τους ουραμούς, διογκώθηκε σε έναν έβено εφιάλη και περιπλανήθηκε βόρεια στο πίσω τείχος της καταιγίδας. Συνολικά, το στροβιλιζόμενο σκοτάδι υψωνόταν τρία μίλια ψηλά, ενώ κάλυπτε όχι λιγότερο από ένα τέταρτο του μιλίου εδάφους. Εμφανώς ως το Δάχτυλο του Θεού, ο πυλώνας χάραξε μια γυαλισμένη γραμμή στη γη και, σαν χοντρά έντομα που επιθεωρούσαν το έδαφος, αστραπές ξεχύθηκαν, μαστιγώθηκαν και ξεχύθηκαν από το τερατούργημα.

Ολοκληρωτικά, η νωθρή κολόνα ανέβαινε και στριφογύριζε, σέροντας τον εαυτό της προς τα εμπρός σαν ένας ελίσσόμενος γέρος πάνω σε ένα μπαστούνι από μπαστούνι.

Οι βροχές γύρισαν στο πλάι. Θυελλώδεις άνεμοι ούρλιαζαν καθώς ο στροβιλιζόμενος Γίγαντας κατευθυνόταν αργά προς το Στόμα του Βουνού. Βράχοι τραντάζονταν στην κορυφογραμμή. Η κολόνα σηκώθηκε πάνω από την κορυφή του λόφου και έβαλε τα πυκνά του πόδια μέσα στην κοιλάδα, οργώνοντας ολόκληρα με το κεφάλι προς τη μήτρα του βουνού, η οποία, βαθιά μέσα της, περιείχε ένα ξαπλωμένο άγαλμα λερωμένο με γκουανό και που κρατούσε σφιχτά στο στήθος της μια φθαρμένη τσάντα από δέρμα κασίκας - τα πέτρινα λείψανα ενός Γκροτέσκου - ενός πετρωμένου Έλτζο - που είχε καταδικαστεί από το φως του ήλιου. Στην έκφρασή του, το στόμα του ήταν ανοιχτό σε μια παγωμένη κραυγή και τα νεκρά μάτια του κοίταζαν την οροφή ενός σπηλαίου καλυμμένη με μια ανεστραμμένη θάλασσα από τρεμάμενες νυχτερίδες. Γύρω του, η κουρελιασμένη, λεκιασμένη ρόμπα του μαστιγωνόταν και σκουντουφλούσε στους υπόγειους ανέμους σαν κάποιο ορμητικό πολεμικό λάβαρο.

Από τον θάνατό του, ο Έλτζο βρισκόταν φυλακισμένος σε ένα ίσως μάλλον περίεργο μέρος, που χαρακτηρίζεται καλύτερα ως η περιοχή του «Κενού». Το Κενό ήταν ένα αιώνια άδειο κενό για πλάσματα που δεν ήταν ανθρώπινα - για εκείνα τα ζωντανά όντα ανάξια μιας θεϊκής εμπειρίας. Εκεί πήγαιναν οι νυχτερίδες, τα πουλιά και οι μέλισσες όταν πέθαιναν. Το Κενό ήταν μια σκονισμένη σοφίτα της Δημιουργίας, γεμάτη με τις αναμνήσεις των λιγότερο τυχερών της Ζωής. Ήταν πιθανώς το υψηλότερο

κόιλο της Αιωνιότητας, άξιο της χτυπημένης μύγας, του πιασμένου ψαριού ή του σφαγμένου αρνιού. Συνολικά, το Βασίλειο του Κενού ήταν σαν μια μετά θάνατον ζωή κορακιών για πλάσματα φαινομενικά καταδικασμένα σε μια αιώνια μηδαμινότητα λόγω έλλειψης ψυχής. Ήταν μόνο αυτό το Βασίλειο, το οποίο κληρονόμησαν έκτοτε οι Έλτζο.

Ωστόσο, με ανέμους απροσμέτρητης ταχύτητας και οριακή αγριότητα, ο ανεμοστρόβιλος χτύπησε την πλαγιά του λόφου και το Mountain Mouth ούρλιαξε, δεχόμενο ολοσχερώς επίθεση από ένα τραχύ τοίχο από στροβιλιζόμενη άμμο, βράχους και μέρη δέντρων. Συντρίμμια εξερράγησαν πάνω στο πρόσωπό του, τρίβοντας τα χαρακτηριστικά του - κάνοντάς το λείο. Πάνω και ψηλά στον ουρανό, εκατομμύρια φορτισμένες περιοχές άναψαν μέσα στα στριφογυριστά σύννεφα, συνδεδεμένες και συλλέγοντας για να δημιουργήσουν χιλιάδες λαμπερά και κατερχόμενα κλαδιά, ενώ παράλληλα συγκλίνονταν ως αρκετά χοντρά συνεχόμενα βέλη. Και αυτά συνδυάστηκαν για να σχηματίσουν μια ενιαία κολοσσιαία στήλη που θεωρητικά απογύμνωσε κάθε δύναμη από τους ουραμούς.

ΜΠΟΥΜ! Σαν μια εξαγριωμένη λόγχη του Θεού, το λαμπρό ρεύμα χτύπησε τη γη και έσκισε την κορυφή του Mountain Mouth, εκτοξεύοντας την πάνω πλευρά του με τέτοια ένταση που διαπέρασε το βουνό και παραβίασε τα βαθύτερα μέρη του. Μέσα στη σπηλιά, τμήματα της οροφής αποκολλήθηκαν. Ένας ωκεανός από νυχτερίδες έπεσε από την ετοιμόρροπη οροφή και πέτρες και σκόνη έπεσαν βροχή πάνω από το άγαλμα του Eljo, θάβοντας τα πόδια του και καλύπτοντας τη δερμάτινη τσάντα που βρισκόταν κρεμασμένη πάνω στο στήθος του. Αναστατωμένο από τους βροντερούς ανέμους, το εσωτερικό σπήλαιο διαλύθηκε σε ένα βραστό χάος καθώς, έξω, η τερατώδης δίνη τράβηξε σχεδόν το ένα τρίτο των νυχτερίδων έξω από το καταφύγιό τους στη σπηλιά και τις κατάπιε, συνθλίβοντάς τες στο Βασίλειο του Κενού.

Ο ανεμοστρόβιλος απομακρύνθηκε αργά από το Mountain Mouth μόνο και μόνο για να βγάλει το χοντρό του πόδι από την κοιλάδα και να ανέβει στους μαύρους ουραμούς από όπου προήλθε. Τελικά, οι άνεμοι έφυγαν και οι λιγοστές βροχές λιγόστεψαν σε μια απλή ψιχάλα πάνω σε φουσκωμένες λιμνούλες. Και με το τέλος του χάους, οι νυχτερίδες που επέζησαν επέστρεψαν στην οροφή και το σπήλαιο έπεσε ακίνητο σαν Θάνατος, εκτός από τους περιστασιακούς ήχους από κλικ και τα τσιρίδια των επίμονων πετρών της στέγης που παρέδωσαν τις ψηλές τους θέσεις για το δάπεδο της σπηλιάς, όπου βρισκόταν το άγαλμα του ουρλιάζοντος Γκροτέσκου.

Ωστόσο, μέσα σε εκείνη την νεκρική σιωπή και από την άκρη μιας φθαρμένης δερμάτινης τσάντας που περιείχε διάφορα αντικείμενα, συμπεριλαμβανομένων σπασμένων κομματιών από ένα κάποτε σφραγισμένο φλασκί, ένα καφέ υγρό αναβλύζει, στάζοντας μια λεπτή γραμμή στα υπολείμματα ενός κουρελιασμένου χιτώνα. Το καθαγιασμένο αίμα της ζωής διαποτίστηκε από τις κλωστές, υγραίνοντας τα γρανιτένια πλευρά του αγάλματος, και στο προηγούμενα λεπτά, τριξίματα ράγισαν τη σκοτεινή ακινησία - θόρυβοι σαν σκασίματα βότσαλα σε ένα αναμμένο στρώμα από κάρβουνα. Και εκεί που χύθηκε το αίμα, ρωγμές θρυμμάτισαν την ομαλή μορφή του αγάλματος, έτσι ώστε να ακτινοβολεί προς τα έξω.

Ακόμα πιο λεπτές ρωγμές έτρεχαν πάνω στην επιφάνεια του γρανίτη, συνδεόμενες και μαζευόμενες σαν μικροσκοπικές ροές μαύρων κεραυνών, τυλίγοντας κάθε άκρο της. Ωστόσο, το κροτάλισμα σταμάτησε. Η ακινησία επέστρεψε αφήνοντας το πέτρινο πρόσωπο ενός Έλτζο να κρέμεται σαν ένα πέτρινο παζλ, ίσως από ένα αμέτρητο άθροισμα ακανόνιστα συνδεδεμένων κομματιών.

ΜΠΟΥΥΜ! Το άγαλμα εξερράγη σε μια βροχή από θραύσματα γρανίτη που γέμισαν τη σπηλιά. Η τσάντα πέταξε —παρασύρθηκε γρήγορα— και στον πυρήνα της σκόνης που διασκορπιζόταν, γυμνή σάρκα αναδεύτηκε πάνω σε έναν σωρό από χαλικιώδη συντρίμια.

«Πάτερ », μουρμούρισε ο Έλτζο, με την αδύναμη και βραχνή φωνή του να συριγμεί σαν ενός κουρασμένου άντρα, που είχε κυριευτεί από αφυδάτωση. Γύρισε ανάσκελα, ξερνώντας συστάδες υγρής άμμου. Γι' αυτό, ίσως ένα σύννεφο από τσιμπημένες σφήκες ωχριούσε σε αντίθεση με την τωρινή και εξωτερικά πανταχού παρούσα αγωνία και, κατακλυσμένο από τρέμουλο που έμοιαζε με πυρετό, μετατράπηκε σε μια σαρκώδη μπάλα. Τα λαχανιασμένα και τα στεναγμοί του αντηχούσαν - κραυγές πόνου - πεθαίνοντας αντίστροφα.

Στο μούδιασμα της θεραπείας—σε αυτή την προς τα έξω άπειρη έλξη του χρόνου—το καταραμένο βρυχηθμό μέσα στα αυτιά του παραδινόταν σε έναν πιο απαλό, γλυκό ήχο: την καταπραϋντική αντήχηση μιας σταθερής βροχής. Έτσι, με τους πόνους της ανάστασης να υποχωρούν σε ένα θαμπό κάψιμο, και με τις αισθήσεις του Αφού επέστρεψε μερικώς, το Έλτζο σκαρφάλωσε αδέξια στο γεμάτο συντρίμια δάπεδο, καθαρίζοντας ένα στενό μονοπάτι προς τα εμπρός, ενώ παράλληλα σέρνονταν με κόπο, όλο και πιο κοντά και προς το στόμιο της σπηλιάς - προς την ακόρεστη γοητεία του γλυκού νερού στα σκασμένα και ξερά χείλη.

Χωρίς τη σπηλιά, στεκόμενο όρθιο και προκλητικό μέσα σε ένα ταλαιπωρημένο και πληγωμένο τοπίο, το Mountain Mouth επέζησε της καταιγίδας με μόνο το στέμμα του σκισμένο. Η σημαδεμένη και σκισμένη πρόσοψή του έβλεπε την ίδια κοιλάδα από πέτρες, η οποία τώρα κειτόταν καλυμμένη από το κυματιστό, άσπρο νερό ενός βρυχώμενου και μανιασμένου ποταμού. Μια γυμνή φιγούρα αναδύθηκε από τα βάθη του... με ανοιχτό στόμα. Με τους μύες ενός ώριμου άνδρα —μια καθορισμένη μάζα που τύλιγε ένα αρκετά μεγάλο σώμα— σύρθηκε μπροστά, γλίστρησε σε μια λακκούβα και έμεινε ακίνητο. Στην αμείωτη μορφή του, το σώμα ίσως έμοιαζε περισσότερο με μια φτερωτή εκδοχή του πρώην μοναχού, Ιβάν.

Ο Λάζαρος έζησε.

~*~

Και έτσι συνέβη, τις επόμενες ημέρες από την ανάστασή του, ο Λάζαρος θεραπεύτηκε, το μυαλό του καθάρισε, οι δυνάμεις του επανήλθαν και ασχολήθηκε με τις πιο συνηθισμένες αγγαρείες.

της ύπαρξης. Προσαρμοζόμενος στη γύμνια του και στις μεγαλύτερες πλέον διαστάσεις του, ο Λάζαρος κατάφερε να ράψει ένα περίζωμα από τα υπολείμματα ρούχων που ήταν θαμμένα στον σάκο με τις προμήθειες του, καθώς ήταν προστατευμένος από τα στοιχεία της φύσης.

Ίσως για καλή τύχη του Λάζαρου, σύντομα ανακάλυψε ότι η πτήση δεν ήταν πιο δύσκολη υπόθεση από πριν, όλα τα πράγματα σχετικά— το μεγαλύτερο μέγεθός του αντισταθμιζόταν από το μεγαλύτερο άνοιγμα των φτερών του. Αναπόφευκτα ωθούμενος από την πείνα, τολμούσε να βγει από τη σπηλιά τις νύχτες, επιστρέφοντας με μια φρέσκια ψαριά από μια λίμνη που βρισκόταν ανάμεσα στην πίσω πλαγιά του Όρους Μάουθ και έναν παρακείμενο λόφο.

Για άλλη μια φορά μέσα στη σπηλιά, ένας δακτύλιος από βράχους που δεν είχε δει φωτιά εδώ και αρκετές εποχές, τώρα περικύκλωνε κανονικές φλόγες που έτριζαν και πρόσφεραν τον καπνό από ψητά ψάρια, ενώ παράλληλα έριχναν μακριές χορευτικές σκιές κάτω από ένα ταβάνι από εκατοντάδες μαύρα μάτια σαν χάντρες. Επιφανειακά, εκτός από το μεγαλύτερο ανάστημα του Λάζαρου και το πιο επιεικής κλίμα της άνοιξης, ίσως τα τρέχοντα γεγονότα στο Mountain Mouth να φαίνονται σαν να μην έχουν αλλάξει ποτέ από τότε που ο Λάζαρος συναντήθηκε με τον ήλιο.

Οι μέρες γίνονταν εβδομάδες καθώς οι νυχτερίδες συνέχιζαν την ρουτίνα τους, ξεχύνοντας από τη σπηλιά το σούρουπο μόνο και μόνο για να επιστρέψουν στη φωλιά τους, με την κοιλιά τους γεμάτη, πριν από την αυγή. Και ο Λάζαρος έφυγε και επέστρεψε με τις νυχτερίδες, αλλά ξεχύνοντας μόνος του για να πετάξει πάνω από φωτεινές νυχτερινές χώρες, πάντα προσεκτικός με τις πρώτες ακτίνες του καταραμένου ήλιου, μήπως και τον πιάσουν πολύ μακριά από το Mountain Mouth.

Σε αυτό το διάστημα, η διατροφή του έγινε πιο ποικίλη, όπως και οι ικανότητές του στην εναέρια λατρεία. Τυφλοπόντικες, λαγοί, ακόμη και μια περιστασιακή αλεπού, κουβαλούσε πίσω στο Mountain Mouth. Επίσης, από τα πολλά βιβλία που είχε απομνημονεύσει έκτοτε - έναν τόμο σκριπτορίου που ο μοναχός πατέρας του επέμενε να είναι βαθιά ριζωμένος στο μυαλό του - αποκόμισε πολλά από τα θηράματά του: καπνιστά και αποξηραμένα κρέατα, δεψασμένα δέρματα που έραψε σε παντελόνια και δερμάτινα παπούτσια και ένα γιλέκο με ανοιχτή πλάτη, ακόμη και ακατέργαστα εργαλεία σκαλισμένα από ακονισμένο κόκκαλο.

Ενώ εφάρμοζε αυτές τις πολλές τεχνικές, τη μέθοδο που ο Ιβάν του είχε από καιρό κάνει νοερά και άμεσα διαθέσιμη, ο Λάζαρος κατάλαβε το πραγματικό μέγεθος του η θάνατη αγάπη ενός πατέρα. Ο φθαρμένος ξύλινος σταυρός προσευχής που κοσμούσε τον λαιμό του, που τον φιλούσαν τόσο συχνά, ίσως χρησίμευε τόσο ως όργανο για να θυμάται τον πατέρα του όσο και για να ενισχύει την πίστη του. Και ίσως κρεμόταν ως ένα τελευταίο απτό νήμα που ένωνε το ύφασμα του πρώην προβλέψιμου κόσμου του με εκείνο ενός άγριου και εξωτερικά απεριόριστου κόσμου.

Μάιος, 1351

Η νύχτα ήταν νωχελική. Το σούρουπο είχε πέσει μόλις μια ώρα από τότε που ο Λάζαρος έγειρε στην επιφάνεια του βράχου ακριβώς έξω από την είσοδο της σπηλιάς, λαχανιασμένος και ιδρωμένος, ενώ κοίταζε δίπλα του ένα ενήλικο αγριογούρουνο που είχε φέρει από το τελευταίο του κυνήγι. Το θήραμα ήταν το μεγαλύτερο και πιο γρήγορο που είχε φέρει μέχρι τώρα, και με βέσιμο λόγο. Φίλησε τον σταυρό του και έσυρε το κουφάρι στη σπηλιά, δίπλα στα σκόρπια κόκαλα του χοίρου που είχε από καιρό σκοτώθηκε. Επιστρέφοντας επίσης από το κυνήγι τους, ένα ρυάκι από νυχτερίδες που ούρλιαζαν βούτηξαν στο Mountain Mouth, πυρπολημένες από τον Lazarus και πέταξαν βαθιά μέσα στη σπηλιά. Ο Lazarus γύρισε και τους φώναξε με ένα στεγνό χαμόγελο: «Αλλά το δικό μου είναι μεγαλύτερο!» Σήκωσε τον αγριογούρουνο στον ώμο του και τους ακολούθησε σκοντάφτοντας, στενάζοντας αλλά χαμογελώντας, ισορροπώντας, κουνώντας τα φτερά του πέρα δώθε.

Σε λίγο, μια μακριά φλόγα φωτιάς έριξε μεταβαλλόμενες σκιές πάνω από τη σπηλιά, φωτίζοντας τα σκληρά απομεινάρια του αγριόχοιρου. Ήταν ξαπλωμένος σε έναν βράχο με το πίσω μέρος του κομμένο και ένα καθαρισμένο κόκκαλο ποδιού και λωρίδες δέρματος σε κάποια απόσταση από το κεφάλι του.

Πιο κοντά και προς το κέντρο της σπηλιάς, ο Λάζαρος καθόταν σε έναν βράχο, με μια αχνιστή χοιρινή μπριζόλα στα πόδια του. Το κρέας σφύριζε πάνω σε μια καυτή επίπεδη πέτρα που χρησίμευε ως λεία επιφάνεια μαγειρέματος και το άρωμα του τηγανητού χοιρινού κρέατος γέμιζε τη σπηλιά.

«Δεν θα έρθεις μαζί μου. Δεν υπάρχει όρος για να κάνεις το ταξίδι. Αλλά ελπίζω να με θυμάσαι, παρόλα αυτά», φώναξε ο Λάζαρος, χαμογελώντας καθώς έψηνε αρκετά κομμάτια κρέατος σε ένα ξυλάκι που κρατούσε κρεμασμένο πάνω από τις φλόγες που έτριζαν. «Έχω μια υπόσχεση να τηρώ και θα την τηρήσω. Φεύγω πραγματικά—την επόμενη μέρα. Θα δείτε», κοίταξε την οροφή του σπηλαίου και ενημέρωσε τις νυχτερίδες—εκατοντάδες μαύρα μάτια σαν χάντρες να τον κοιτάζουν. Με ελεύθερο χέρι, ο Λάζαρος σήκωσε ένα μαχαίρι από λαξευμένο κόκαλο δίπλα του, κάρφωσε τη χοιρινή μπριζόλα και την γύρισε για να ξανατσιτσιρίσει. Στη συνέχεια, τράβηξε το χοιρινό ξυλάκι από τη φωτιά και, από μια στοίβα από μικρά, μαλακά, μαυρισμένα δέρματα, έβαλε τρία στα πόδια του.

«Πρέπει να είναι αρκετά μαγειρεμένα και στεγνά», μουρμούρισε, τραβώντας τα μαγειρεμένα κομμάτια χοιρινού κρέατος και τοποθετώντας τα πάνω στα δέρματα. Ο Λάζαρος συνέχισε τη συζήτησή του με τις νυχτερίδες. «Πάω μακριά!» Τύλιξε το καπνιστό χοιρινό στις προβιές και στο λίπος, δένοντας τα δεμάτια, «Πέρα από μια μεγάλη θάλασσα—στη γη της Ιταλίας. Θα φέρω τον μοναχό Σαλβιτίνο και Επιστρέψτε μαζί του στο Αββαείο για να κλείσουμε την Πύλη. Και όταν την κλείσει, τότε θα ζητήσω από τον Ηγούμενο Βόνιγκ να γίνει μοναχός, επειδή πλέον έχω μεγαλώσει. Και μπορεί να με διορίσει μοναχό των κατακομβών επειδή ξέρω τα πάντα γι' αυτές - όπως ακριβώς και ο πατέρας μου.

Ο Λάζαρος σηκώθηκε με το τυλιγμένο κρέας και προχώρησε προς το δέρμα κασίκας του, ντυμένο με δερμάτινες λωρίδες.

τσάντα, φωλιασμένη ανάμεσα σε δύο γεμάτες κύστεις νερό. Στοιβάξε μέσα τα αχνιστά περιτυλίγματα—επιπλέον προμήθειες που θα μπορούσε να κουβαλήσει μαζί του στο ταξίδι. «Και ο Μιγκουάλ και ο Θάτειος μπορεί να με βοηθήσει με τους πυρσούς. Και δεν θα επιτρέψω στον μοναχό Κλόδιο να μπει στις κατακόμβες—ποτέ.» Χαμογέλασε, κλείνοντας την τσάντα και επιστρέφοντας στη φωτιά.

Μόλις επέστρεψε στη θέση του, με ένα μαχαίρι με το χοντρό κόκαλο, ξεκόλλησε τη χοιρινή μπριζόλα από την πέτρα, γελώντας: «Είναι ένα γεύμα αντάξιο του πεινασμένου μοναχού Λαζάρου». Γύρισε αργά το δελεαστικό κρέας στο φως της φωτιάς και, παρατηρώντας την τελειότητα του ροδίσματος, φύσηξε τον ατμό.

Αλλά μια μεγάλη μάζα γκουανό έπεσε από το ταβάνι και πιτσιλίστηκε πάνω στην μπριζόλα, πλένοντας έσβησε το χαμόγελό του. Αρκετές ακόμα πιτσιλίστηκαν γύρω του. Νυχτερίδες φτερούγιζαν από πάνω. «Όχι», μουγκρίζει. Σηκώθηκε και παρακάλεσε το ταβάνι: «Γιατί;» Τότε ο αέρας πάγωσε απότομα - αρκετά που είδε την ανάσα του να θολώνει και ένα αηδιαστικά γλυκό άρωμα έπνιξε τα πάντα. μυρωδιά μαγειρεμένου κρέατος. Τα μάτια με χάντρες ενός εκατομμυρίου νυχτερίδων έλαμπαν στο φως της φωτιάς, όλες τους κοιτάζοντας επίμονα προς το μέρος του. Τα τριξίματα και οι συριγμοί των καμένων ξύλων έπεφταν αφύσικα επίπεδα στον πυκνωμένο αέρα· και οι φλόγες της φωτιάς έμοιαζαν να συρρικνώνονται και να κυλούν προς τα μέσα σαν τα πέταλα ενός λουλουδιού, που ανθίζουν βιαστικά ανάποδα.

«Μήπως έχουμε ξαναγεννηθεί;» Μια αφύσικη, αρμονική και επικαλυπτόμενη φωνή —η ερωτηματική φωνή σε απόλυτα συγχρονισμένο τόνο πολλών γυναικών ταυτόχρονα— ψιθύρισε σχεδόν ανεπαίσθητα από πίσω. Έπρεπε να σκεφτεί περαιτέρω αν την άκουγε μέσα από τα αυτιά του ή μέσα στο μυαλό του.

Ο Λάζαρος γύρισε. Η ανάσα του τον άφησε σαν σκισμένη ψυχή καθώς η Λουσιφαέλ στεκόταν με τα χέρια απλωμένα μακριά του, εντελώς γυμνή και χαμογελώντας ελαφρά για να αποκαλύψει, ανάμεσα στα κατακόκκινα χείλη της, τις χοντρές άκρες των κυνοειδών δοντιών της. Κάτω από τα άγρια μαλλιά της, ένα ζευγάρι εντελώς μαύρα μάτια αντανακλούσαν μια ανεστραμμένη εικόνα της φωτιάς του σπηλαίου, με τις αναποδογυρισμένες φλόγες να χορεύουν προς τα κάτω σε γαλαζωπές αποχρώσεις. Επιπλέον, με έβεννα νύχια και κατακόκκινες θηλές πάνω σε ελεφαντόδοντο δέρμα, και με τεράστια φτερά από στρώσεις σάρκας και οστών να απλώνονται πάνω και πίσω της, η Λουσιφαέλ ίσως μπορούσε να κοροϊδέψει την Αγνότητα και μόνο με την παρουσία της.

Η Λουκιφαέλ χαστούκισε τον Λάζαρο στην άλλη άκρη της σπηλιάς, της έκλεισε τα φτερά και τον ακολούθησε. Ο Λάζαρος σκαρφάλωσε προς τα πίσω και πάλεψε να σταθεί στα πόδια του. Εκείνος αντεπιτέθηκε με ανοιχτά φτερά, σφυρίζοντας, αλλά κάνοντας και τα ίδια βήματα προς τα πίσω. Σταμάτησε και σταύρωσε τα χέρια της, σηκώνοντας το στήθος της προς το μέρος του και γέρνοντας το κεφάλι της σαν περίεργο σκυλί. Τον κοίταξε με ένα ικανοποιημένο χαμόγελο.

Μίλησε απαλά: «Έχεις μεγαλώσει καλά. Ωστόσο, τελικά σε θυμήθηκα μόνο σαν βράχος»

άγαλμα—ένα ανόητο αγόρι του Έλτζο, που σκοτώθηκε από τον ήλιο ενώ έσερνε ένα νεκρό γουρούνι. Ακριβώς όπως κι εκείνο.» Έδειξε ένα κοκαλιάρικο κουφάρι στην άλλη άκρη της σπηλιάς.

«Κι όμως, στέκεσαι εδώ, ζωντανός ξανά—και με την πολύ ξεχωριστή λάμψη πάνω σου, όχι λιγότερο.»

Δεν γεννήθηκες με αυτό. Πώς το απέκτησες; Είναι φρεσκοκοιμημένο. Δεν το είχες όταν μιλήσαμε τελευταία φορά.»

Στένεψε τα μάτια της σε απλές μαύρες σχισμές. «Τώρα αναρωτιέμαι: Είναι το πεπρωμένο ένα μυστήριο γι' αυτό; Ή μήπως αυτή η ασυνήθιστη ανάνηση είναι ένα είδος θεϊκού οιωνού;» Κοίταξε πάνω από τα συντρίμια του δαπέδου της σπηλιάς και βρήκε τα θραύσματα γρανίτη που κάποτε χρησίμευαν για να φυλακίσουν τον Λάζαρο στην πέτρα. «Χμμ», μουρμούρισε.

«Δεν προσευχήθηκα ούτε σε κάλεσα», έφτυσε ο Λάζαρος, κάνοντας ένα βήμα πίσω και μαζεύοντας τα φτερά του.

«Κι όμως, κατά κάποιο τρόπο, το έκανες—τη στιγμή που αφήφες τον θάνατο. Λάζαρε, τίποτα δεν μου διαφεύγει την προσοχή, ειδικά κάτι τόσο σοβαρό όσο η ανάνηση.» Είδε τον μικρό ξύλινο σταυρό που κρεμόταν στο κολιέ του Λαζάρου και τσαλάκωσε το πρόσωπό της. «Γιατί φοράς αυτό το άκαρπο και άναρχο κλαδάκι γύρω από το λαιμό σου;»

Ο Λάζαρος έσφιξε σφιχτά τον σταυρό ανάμεσα στα δάχτυλά του, «Είναι ένας σταυρός προσευχής—η εικόνα της πίστης μου—ήταν του πατέρα μου.»

Έγειρε το κεφάλι της, σαν να ήθελε να σκεφτεί τον ισχυρισμό του, αλλά την κατέλαβε ένα πονηρό γέλιο.

«Ένας θεοσεβούμενος Έλτζο στολισμένος με σκαλιστή εικόνα ιερέα;» Χαμογέλασε. «Φανταστείτε το αυτό, από όλες τις διαστροφές του κόσμου.»

«Γιατί ήρθες;» τη ρώτησε ο Λάζαρος.

Πέταξε τα χέρια της πίσω της και τον πλησίασε, κλωτσώντας ανέμελα μικρές πέτρες στην άκρη. με μαύρα νύχια στα δάχτυλα των ποδιών. Ο Λάζαρος έμεινε σταθερός. «Όχι επειδή θα μπορούσες να με καλέσεις ή να με συγχωρέσεις από μια ιδιοτροπία. Και επειδή δεν με είδες πριν, τώρα δεν σημαίνει ότι δεν ήμουν πάντα παρών. Ήμουν στους χοίρους.»

«Στους χοίρους;»

«Όταν κοίταξες το μάτι του χοίρου, σε κοίταζα κι εγώ.» Σταμάτησε μπροστά του, συνεχίζοντας. «Βλέπεις, αγάπη μου, πριν πεθάνεις, σου έστειλα το γουρούνι επειδή ήθελα να επιβεβαιώσω με σιγουριά ότι μια τόσο απλή κατάσταση όπως η πείνα θα μπορούσε να σε οδηγήσει σε συμβιβασμούς με τις αξίες σου. Ναι, σε δοκίμασα - και σε νίκησε. Αλήθεια, συνέβη ότι η σφαγή του χοίρου έγινε με το κόστος ακόμη και της ίδιας σου της ζωής. Φαντάσου το.» Η Λουκιφαήλ χαμογέλασε πλατιά, με τα δόντια της περήφανα. «Θυμάσαι τη διδασκαλία σου, Λάζαρε - Δεν θα σκοτώσεις; Κι όμως, σκότωσες - συμβιβάστηκες με τις αξίες σου - και για τι άλλο παρά για μια γεμάτη κοιλιά;»

Έδειξε το τελευταίο του θήραμα που βρισκόταν δίπλα στον τοίχο της σπηλιάς. «Και τώρα σκοτώνεις άλλον.» Σήκωσε το φρύδι της. «Ίσως εκτιμάς τις αξίες σου μόνο όταν σε υπηρετούν, έτσι δεν είναι;»

«Το γουρούνι δεν ήταν παρά ένα θηρίο. Ο Θεός δεν είχε σκοπό οι Εντολές Του να ισχύουν για τα θηρία της γης — μόνο για τους ανθρώπους», την πληροφόρησε ο Λάζαρος.

«Α», απάντησε, σαν να μάθαινε από αυτόν. «Τότε, αν σε σκοτώσω τώρα, θα έспаγα τέτοιο

κανόνας;"

«Ου φονεύσεις—ναι, θα φονεύσεις.»

«Καταλαβαίνω», έγνεψε καταφατικά με ανασηκωμένο φρύδι και σφιγμένα χείλη, «Και πες μου Έλτζο, τι θυμάσαι μετά τον θάνατό σου; Θυμάσαι να έχεις δει τον Παράδεισο ή την Κόλαση — έστω και κάτι;» Ο Λάζαρος απέστρεψε το βλέμμα του, παραδεχόμενος: «Εγώ... δεν θυμάμαι».

Χαμογέλασε πονηρά. «Τότε αυτό θα μπορούσε να αποκαλύψει μόνο μια απλή αλήθεια. Όσο οδυνηρό κι αν το καταλάβεις, η αλήθεια είναι ότι δεν είσαι άνθρωπος, Λάζαρε. Σε αντίθεση με τον πατέρα σου, είσαι ένας Έλτζο—ένα απλό θηρίο της γης σαν το γουρούνι που σκότωσες. Ως τέτοιο, δεν έχεις ψυχή—καμία μετά θάνατον ζωή. Τώρα απάντησε μου σε αυτό: Τι νόημα έχει η πίστη σου αν στο τέλος δεν καρπωθείς τίποτα από αυτήν;»

Έγειρε τους ώμους του προς τα πίσω. «Δεν θα αμφισβητήσω την πίστη μου, Κύριέ μου, ούτε το θείο Θέλημά Του». «Λοιπόν, φυσικά και δεν θα το κάνεις», είπε απότομα, «αφού αυτές οι έννοιες υποβόσκουν στον πυρήνα του την ύπαρξή σου, που χρησιμεύουν αξιολύπητα ως το θεμέλιο για όλα τα άλλα που έχεις μάθει έκτοτε. Και δεν μπορούμε να περιμένουμε από εσένα να ασχολείσαι με φρέσκες αλλά πικρές ιδέες τις οποίες μπορεί να αρνείσαι πεισματικά, ακόμα κι αν παρουσιάζονται λογικά, έτσι δεν είναι;

Γύρισε και περπατούσε μέσα στη σπηλιά, μελετώντας το πάτωμα, κηρύττοντας ακόμα: «Γιατί αν το έκανες, τότε ίσως αναγκαστείς να επανεξετάσεις αυτή τη βάση σου. Και κάτι τέτοιο μπορεί να απαιτήσει την επακόλουθη επανεξέταση των υπόλοιπων κοσμικών σου αντιλήψεων, ώστε να ευθυγραμμιστούν πιο στενά με ίσως σκληρές κοσμικές αλήθειες. Και δεν μπορούμε να υποφέρουμε τους πόνους αυτού, τώρα δεν μπορούμε;»

Κλώτσησε ένα βότσαλο και τον κοίταξε κλεφτά. «Πολύ επώδυνο—να ξανασκεφτείς τα θεμέλιά σου · πολύ ενοχλητικό—να κουνήσεις αυτές τις υποτιθέμενα συμπαγείς πλάκες απλώς και μόνο για να ανακαλύψεις τα πολλά θεμελιώδη ελαττώματά τους—απλώς και μόνο για να ανακαλύψεις ότι το δικό σου σπίτι ήταν χτισμένο πάνω σε κινούμενη άμμο». Έπειτα γύρισε και τον πλησίασε, με μάτια που έλαμπαν. Ο Λάζαρος έκανε πίσω. «Κι όμως δεν σου εμφανίστηκα με σκοπό να συζητήσω θέματα που αρνείσαι να μάθεις, αγαπητέ μου Έλτζο».

Έπειτα σταμάτησε, έσκυψε μπροστά του και ψιθύρισε: «Είμαι εδώ για να ανακαλύψω αυτά που ξέρεις . Είσαι το μόνο από τα παιδιά μου, από τον Έλτζο, που ξαναγεννήθηκε ποτέ—το μόνο που έφερε ποτέ τη Λάμψη του Θρόνου γύρω του. Κι όμως, μέσα στην πέτρα, δεν μπόρεσες ούτε να αναστήσεις τον εαυτό σου, ούτε να ρίξεις τη Λάμψη στο κεφάλι σου. Επίσης, είναι απίθανο κάτι τέτοιο να συνέβη τυχαία. Τώρα, θέλω να μοιραστείς μαζί μου αυτόν που σε έφερε πίσω». Η Λουτσιφάελ τον έβαλε σε σκέψεις: «Θυμήσου τα πάντα για την αγαπημένη σου μητέρα, τον Λάζαρο. Ποιος σε μεγάλωσε; Ήταν άγιος άνθρωπος ή μυστικιστής της μαγείας;» Έγειρε το κεφάλι της και έψαξε το πρόσωπό του, ψάχνοντας βαθιά για στοιχεία βυθισμένα κάτω από τους ωκεανούς των γαλάζιων ματιών του.

Ο Λάζαρος γύρισε την πλάτη του. «Θυμάμαι απλώς έναν ύπνο χωρίς όνειρα—ένα βαρύ σκοτάδι». Ένας οξύς πόνος διαπέρασε το μυαλό του. Συνοφρυώθηκε, άρπαξε τα πλάγια μέρη του κεφαλιού του και υποχώρησε περισσότερο καθώς η Λουσιφαέλ έκαιγε τα αδιάκριτα μάτια της μέσα από το κρανίο του και έριχνε καθαρά στις αναμνήσεις του.

«Δείξε μου πώς βλέπεις το μυαλό σου», μουρμούρισε η Λουσιφαέλ, ακολουθώντας με χάρη. «Ποιος σε ανέστησε, Έλτζο;» Το κεφάλι του χτυπούσε δυνατά καθώς εκείνη εμβάθυνε περισσότερο στο μυαλό του. Ωστόσο, ο τοίχος της σπηλιάς εμπόδιζε κάθε περαιτέρω υποχώρηση. Συνέχισε την βασανιστική νοητική εξόρμηση, με το μυαλό του να βρυχάται από τον επιταχυνόμενο φλας κάθε αίσθησης που ανακαλούσε — σαν η μνήμη της ζωής του να μην ήταν παρά ένα βιβλίο με σελίδες που ξεφύλλιζε διεξοδικά αλλά βιαστικά. Τον ρώτησε με ειρωνεία: «Ποιος σε ξαναέκανε σάρκα; Ποιος σου έριξε τη Λάμψη; Άλλος ένας άγγελος, ίσως; Ο ίδιος ο θρόνος; Απάντησέ μου!

«Δεν θυμάμαι!» ψέλλισε με μια κραυγή λαχανιασμένου ο Λάζαρος. «Δεν θυμάμαι!» Ο πόνος σταμάτησε, η όρασή του καθάρισε και, μπροστά του, ο Λουσιφαέλ εστίασε, τώρα με ένα ικανοποιημένο χαμόγελο. «Α! Κρατάς πολλά μυστικά. Ναι, σε πιστεύω τώρα», απάντησε, απομακρύνοντάς του αμέσως, ίσως αφιερώνοντάς του μόνο μια στιγμή για να συνέλθει. «Μην ανησυχείς. Δεν θα σε πονέσω άλλο, αγαπητή μου. Ήταν για καλό—να καταλάβω τη γνώμη σου. Και, τώρα που το ξέρω, μπορούμε να ξεκινήσουμε από την αρχή—ως μητέρα και γιος.»

Τώρα, αφού διψάς για γνώση και έχεις αυτί για να την ακούσεις, μπορώ να σου αποκαλύψω τα μυστικά όλων όσων αναρωτήθηκες ποτέ να μάθεις — και ακόμα περισσότερα. Σύλλαβε την απόλυτη ομορφιά της: την Παντογνώστη Κατανόηση.» Κοίταξε πάνω από τον ώμο της, πέρα από τα φτερά της, για να αποκαλύψει ένα άτακτο, λαμπερό χαμόγελο. «Θα σου άρεσε, γιε μου — να ικανοποιηθεί επιτέλους αυτή η φλογερή σου περιέργεια;»

Ίσως για τον Λάζαρο, το συνδυασμένο ειδωλολατρικό βλέμμα της και η γυμνή τελειότητά της φάνταζαν αηδιαστικά —η συνολική παρουσία της να ανακινούσε κάποια αηδιαστική γλυκόπικρη άψογη αίσθηση μέσα του— ανακινώντας μόνο αμαρτία. Κατακόκκινος και βαθιά αμήχανος, κοίταξε αλλού. «Όχι, για χάρη σου. Εσύ είσαι το παν του κακού».

«Και μήπως τα γλυπτά είδωλα δεν είναι πιθανώς κακά, όπως εκείνη η εικόνα που κρέμεται γύρω από το λαιμό σου;» Τον ρώτησε αθώα, αναφερόμενη σε μία από τις Εντολές του Θεού.

Ο Λάζαρος κρατούσε σφιχτά τον σταυρό προσευχής του. «Είναι ένας σταυρός, που συμβολίζει τον Ιησού, τον Υιό του Θεού, που έδωσε τη ζωή του πάνω του για τις αμαρτίες μας. Δεν είναι γλυπτή εικόνα.»

«Λοιπόν, Λάζαρε.» Κούνησε το κεφάλι της, φαινομενικά απογοητευμένη μαζί του. «Συμπεραίνεις ότι αυτός ο Ιησούς ήταν ο μόνος άνθρωπος που πέθανε ποτέ σε σταυρό ή ότι αυτός ο τρόπος εκτέλεσης δεν υπήρχε πριν από τη ζωή του; Πες μου, αν αντίθετα τον έκαιγαν ζωντανό, θα φορούσες ένα φλεγόμενο ξύλο; Ή, αν τον κρεμούσαν, θα κρεμούσες ένα δεμένο σχοινί γύρω από το λαιμό σου;» Σήκωσε το μέτωπό της. «Και πώς θα μπορούσες να στολιστείς με την εικόνα του

την πίστη σου αν αντίθετα τον έπνιγαν;»

Κλώτσησε σκόνη από το πάτωμα της σπηλιάς. «Όχι, αγάπη μου, η εικόνα σου δεν είναι παρά μια σκαλιστή εικόνα ενός γραφικού μηχανισμού εκτέλεσης του Ανθρώπου. Έκτοτε έχω συλλέξει πολλές κακές ψυχές από ανθρώπους που πέθαναν πάνω σε αυτές.»

«Ωστόσο, ποτέ Ιησού. Και ο Θεός σου επιτρέπει να συλλέγεις ψυχές των ασεβών μόνο αφού εσύ ο ίδιος είσαι ασεβής.»

Τον κοίταξε με το βλέμμα της χαμηλά. «Μου επιτρέπεις;» Στένεψε το βλέμμα της, προειδοποιώντας τον. «Υποθέτω ότι έχεις αρκετό αίμα μου να ρέει στις φλέβες σου για να ξέρεις καλύτερα από το να ξεσπάς την οργή μου, Λάζαρε.»

«Παρόλα αυτά, λέω μόνο την αλήθεια.»

«Α, ναι—ένα θηρίο που έχει πληγωθεί από την πίστη του και ισχυρίζεται ότι λέει μόνο την αλήθεια», τον χλεύασε καθώς Περιπατούσε στο έδαφος με σταυρωμένα χέρια, χαμένη στις σκέψεις της. «Λοιπόν, απάντησέ μου σε αυτό, Λάζαρε. Αν προστάτευα τον Ιησού σου, σώζοντάς του τη ζωή σκοτώνοντας τους κριτές του πριν προλάβουν να τον καταδικάσουν, θα αποτελούσε κάτι τέτοιο πράξη κακίας;»

Ο Λάζαρος αναφέρθηκε στην Εντολή του Θεού : «Ου φονεύσεις. Το να φονεύεις ακόμη και τους ασεβείς είναι κακό.»

«Χμμ. Και αν έπλυνα εντελώς το Κακό από προσώπου γης σκοτώνοντας κάθε άνθρωπο που βρισκόταν πάνω του, θα ήταν κάτι τέτοιο κακή πράξη; Είναι η απαλλαγή από το Κακό, από μόνη της, κακό;»

«Θα ήταν μια κακή πράξη—και το Κακό θα εξακολουθούσε να υπάρχει. Είναι δικό σου· το Κακό υπάρχει! Και ο κόσμος δεν είναι δικό σου· είναι δημιούργημα του Θεού. Δεν θα σου επέτρεπε ποτέ να το σκοτώσεις, γιατί είναι ένας ελεήμων και δίκαιος Θεός.»

Η Λουτσιφέλ πήδηξε μπροστά με ανοιχτά φτερά, τοποθετώντας την εμφάνισή της ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό του. «Ποτέ μην επιτρέψεις εμένα;» Οδήγησε τον Λάζαρο πιο βαθιά μέσα στη σπηλιά, ουρλιάζοντάς του, «Ο άνθρωπος είναι δικός μου!»

«Ο κόσμος μου ανήκει!» Ο Λάζαρος στριμώχτηκε βαθιά στον τοίχο της σπηλιάς. «Τώρα δάμασε τη γλώσσα σου, Έλτζο!» Για τον Λάζαρο, σε μια στιγμή που φαινόταν αιώνια, τα μάτια τους ήταν κολλημένα: μαύρο πάνω σε μπλε.

Τελικά, απάντησε με υπάκουη φωνή: «Τότε δεν μπορώ να σου απαντήσω άλλο, αφού η οργή σου δεν με αφήνει να μιλήσω ελεύθερα». Η Λουτσιφέλ ξέσπασε και έφυγε τρέχοντας προς το κέντρο της σπηλιάς. Ο Λάζαρος σωριάστηκε στον τοίχο. «Πολύ καλά τότε», απάντησε, γυρίζοντας πίσω του, «Ως ένας από τους Είηο μου, θα σου δώσω χώρο να πεις τη γνώμη σου. Ωστόσο, σκέψου τη θέση σου μαζί μου προτού απελευθερώσεις αυτή τη γλώσσα σου.»

«Τότε θα πω την άποψή μου», ακολούθησε ο Λάζαρος.

Περπάτησε στο κέντρο της σπηλιάς, με το βλέμμα της καρφωμένο πάνω του. «Άρα η γη δεν είναι δική μου, όπως υποθέτεις ; Και ο Θεός σου δεν θα μου το επιτρέψει—όπως ισχυρίζεσαι;» Σταμάτησε, τον κοίταξε και

Σταύρωσε τα χέρια της προς τα έξω, υποστηρίζοντας με υπερηφάνεια τα μεγάλα κόκκινα μάτια στο στήθος της. Χαμογέλασε, «Κι όμως, ενώ ήσουν νεκρός, Λάζαρε, σκότωσα τον μισό κόσμο. Και ξαφνικά, δύο άντρες στέκονταν, όργωναν χωράφια. Σκότωσα τον έναν. Δύο γυναίκες έσκυψαν, αλέθοντας σιτάρι. Σκότωσα τον έναν. Δύο παιδιά έπαιζαν, σκάβοντας το χώμα. Σκότωσα τον έναν. Τώρα σε ρωτάω το εξής: Πού ήταν τότε ο ελεήμων Θεός σου; Πού, αν όχι να στέκεται μπροστά σου τώρα ως ο αληθινός κυρίαρχος αυτού του κόσμου;»

«Αν λες την αλήθεια, τότε ο Θεός θα σε θεωρήσει υπεύθυνο για τέτοιο κακό».

«Εγώ— υπολογίζω;» Ο Λουσιφαέλ πλησίασε πιο κοντά του, ανταπαντά, «Και ποιος θα κρατηθεί σε βάρος ενός πολύ μεγαλύτερου κακού—για το ότι έστειλε έναν μεγάλο κατακλυσμό πάνω στη γη και σκότωσε σχεδόν κάθε θηρίο κατάμουτρα—για το ότι συνέτριψε κάθε δέντρο και θάμνο με ωκεανούς τόσο βαθιούς όσο τα αιωρούμενα σύννεφα—για το ότι έριξε απύθμενες θάλασσες στο λαιμό κάθε παιδιού στη γη, γεννημένου και αγέννητου; Ω, πράγματα! Θυμάμαι την ίδια μέρα που ο κόσμος ούρλιαξε σαν ένας, και με αρκετό συλλογικό πάθος ακόμη και για να αναγκάσει τους ουρανοί να σιωπήσουν και να ακούσουν με τρόπο».

«Και να, με τόσα πολλά δέντρα να πεθαίνουν ταυτόχρονα, άκουσα ακόμη και τα συνδυσασμένα ουρλιαχτά τους, μαζί σαν ένα ενιαίο πιχτό βουητό, ολόκληρα δάση να ουρλιάζουν, οι κορυφές των δέντρων τους να σπάνε από κάτω» μανιασμένες αλμυρές θάλασσες. Και, επίσης, εκείνη την υφάλμυρη, άβαθη μέρα, αντιλήφθηκα ακόμη και την ασφυξία όλων των σπόρων τους, μουλιασμένων στην άλμη έτσι ώστε η φωνή του καρπού τους να ενώνεται σε μια ενιαία κοσμική κραυγή: αυτή και μόνο, αρκετά δυνατή για να πνίξει ακόμη και χορωδίες ουρλιαχτών Αγγέλων. Τώρα, Λάζαρε, ποιος θα λογοδοτήσει για ένα τέτοιο απόλυτο κακό, αν όχι ο ελεήμων Θεός σου;

«Ο άνθρωπος απομακρύνθηκε από τον Θεό. Στην καρδιά Του, ο Θεός δεν ήθελε να κατακλύσει τη γη. Ο άνθρωπος έφερε τον Μεγάλο Κατακλυσμό πάνω Του», κήρυξε ο Λάζαρος. «Ωστόσο, μετά από αυτόν, ο Άνθρωπος υποσχέθηκε να επιστρέψει στους δρόμους του Θεού και, δικαίως, ο Θεός υποσχέθηκε ότι δεν θα υπάρξουν άλλοι κατακλυσμοί».

Ο Λουσιφαέλ περπάτησε δίπλα του και, με μακριά μαύρα νύχια, μάζεψε χαλαρές πέτρες από το στον τοίχο της σπηλιάς καθώς ψιθύρισε: «Και, υπόσχονται ποτέ οι δίκαιοι να μην επαναλάβουν ποτέ τις δίκαιες πράξεις τους;» Τον κοίταξε με ένα ντροπαλό χαμόγελο. «Πες μου, μήπως αυτή η πλημμύρα είναι μια άδικη πράξη, γιατί αυτή η υπόσχεση; Είναι ο Θεός σου τόσο αληθινά δίκαιος και φροντιστικός όσο θα ήθελες να είναι; Σε όλη σου τη ζωή, σε όλες αυτές τις αμέτρητες προσευχές, πότε απάντησε ο Θεός σου έστω και μία φορά, Λάζαρε; Και γιατί ο Θεός σου δεν σου έδειξε ποτέ το πρόσωπό Του όπως εγώ τώρα ;»

Ο Λάζαρος ίσιωσε τα αυτιά του και απομακρύνθηκε χαλαρά από κοντά της στην απάντησή του: «Η πίστη μου στον Παντοδύναμο Κύριο και Θεό είναι ακλόνητη και δεν θα αμφισβητήσω τους τρόπους Του. Εσύ λες κακίες».

μόνο και μόνο επειδή αυτό είναι το μόνο που ξέρεις—αυτό είναι το μόνο που μπορείς να κάνεις. Κι όμως η κακιά σου γλώσσα δεν θα με δελεάσει να απομακρυνθώ από τον Θεό μου ή από την αλήθεια.

«Να σε πειράσω;» Προχώρησε προς το κέντρο της σπηλιάς και φώναξε πίσω, η φωνή της αντηχούσε στους βαθύτερους διαδρόμους της. «Λάζαρε, θα ήθελε κανείς, έχοντας και γνώση και όραση, να φωτιστούν τα έργα της ώστε να τα δουν όλοι;»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Και, Λάζαρε, θα μπορούσε κάποια μητέρα, έχοντας γνώση και όραση, να αφήσει τα παιδιά της για πάντα άλαλα και τυφλά;»

"Όχι."

«Και μπορεί η Αλήθεια, αγαπητέ Λάζαρε, να έχει περισσότερα από ένα πρόσωπο;»

«Η αλήθεια είναι αλήθεια», δήλωσε ο Λάζαρος.

Γύρισε προς το μέρος του και έριξε τα χέρια της πίσω της. «Απαντάς καλά. Τώρα, σε ρωτάω το εξής: Πριν από πολύ καιρό, σε εκείνα τα καταπράσινα δάση της Εδέμ, ποιος διέταξε τον Άνθρωπο να μην συμμετέχει στο καρπό γνώσης και οράματος, που τα μάτια του παρέμειναν για πάντα σφραγισμένα από την Αλήθεια; Και στο φως όλων των γενεών Του να βλέπει, ποιος δελέασε τον Άνθρωπο σε τέτοιο καρπό, ώστε τα μάτια Του να ανοίξουν πεταχτά στην Αλήθεια;» Τότε τον επέπληξε δυνατά: «Σε ρωτάω, Λάζαρε, ποιος σκεπάζει την Αλήθεια;» Η μητέρα σου που σε βάζει σε πειρασμό· ο Θεός σου που σε βάζει σε πειρασμό· ή ο τυφλός εαυτός σου, που αρνείται πεισματικά να το δει, για να μην αναγκαστείς να αμφισβητήσεις τα ίδια τα θεμέλια της πίστης σου;

Ο Λάζαρος υπερασπίστηκε τον Κύριο· «Ο Θεός δεν βάζει σε πειρασμό. Εσύ είσαι ο μόνος που βάζεις σε πειρασμό!»

«Ποιος όμως πετάει ένα κουφάρι μπροστά στους λύκους, διατάζοντας τους να μην το φάνε; Ο πειραστής το κάνει! Και ποιος έπλασε έναν τέτοιο καρπό, διατάζοντας τον άνθρωπο να μην το φάει;»

Ο πειραστής το έκανε!

« Δεν θα—»

«Δεν πρέπει;» Τον διέκοψε. «Δεν πρέπει, να δώσεις σε έναν ανόητο τη γνώση και το όραμα για να δει την άγνοια των δικών του αβάσιμων ισχυρισμών; Ω, αλλά θα το κάνω, όταν γίνω μάρτυρας τόσο κατακριτέων σκοτάδι μπροστά μου. Κι όμως, ακόμα κι όταν το δείχνεις, αρνείσαι την αλήθεια. Αν δεν ήσουν Έλτζο μου —αν ήσουν απλώς άνθρωπος— θα σε είχα σκοτώσει από τότε για τόσο εκούσια αναιδεια μπροστά μου. Παρόλα αυτά, θα σε αφήσω να ζήσεις γιατί, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς σου για μένα, είμαι ικανός για περισσότερα από απλώς κακές πράξεις — ακόμη και καλές και ελεήμονες πράξεις.

Ο Λάζαρος σκέφτηκε τον ισχυρισμό της και τον αντέκρουσε: «Κι όμως είμαι ήδη ζωντανή. Αν μου επιτρέψεις να ζήσω, τότε μια τέτοια πράξη δεν είναι ούτε καλή ούτε ελεήμων. Είναι απλώς μια πράξη, χωρίς κακό».

Ο Λουκιφέλ πετάχτηκε και απάντησε: «Κι όμως ισχυρίζεσαι ότι μπορώ να μιλήσω και να κάνω μόνο κακό. Πώς μπορώ, όντας μόνο κακός, να κάνεις μια πράξη όπου το κακό απουσιάζει; Πόσο μάλλον, πες μου Λάζαρε, μπορεί ο Θεός σου να κάνει μια πράξη, χωρίς το καλό;

Ο Λάζαρος σταύρωσε τα χέρια του και δεν είπε τίποτα.

«Δεν σε άφησα άλαλο και τυφλό· δώσε απάντηση.»

Παρέμεινε σιωπηλός.

Λαχάνιασε, χτύπησε τα μαύρα νύχια της σε μια πέτρα στο πάτωμα της σπηλιάς και την εκσφενδόνισε .

Στιγμή! Ο Λάζαρος το έπιασε λίγα εκατοστά από το πρόσωπό του. Την είδε να γνέφει καταφατικά και να χαμογελάει, με σηκωμένο το φρύδι, ίσως εντυπωσιασμένη από την ταχύτητά του. «Είναι ένα δώρο από τη μητέρα σου», φώναξε . Ο Λάζαρος το γύρισε και ανακάλυψε τη νέα του μορφή: ένα μεγάλο και λαμπερό διαφανές μωβ πετράδι, που έλαμπε στο φως της φωτιάς. Κοίταξε την πέτρα, μαγεμένος από τη λαμπερή της λάμψη.

«Λοιπόν, αγαπητή μου, τι σου λέει αυτή η πέτρα προσευχής; Με αυτήν, πώς θα μετρήσεις τις προθέσεις μου; Ήταν η πράξη μου καλή ή κακή;»

Ο Λάζαρος σήκωσε το βλέμμα του. «Δεν είναι τόσο απλό. Η πέτρα δεν λέει τίποτα. Κι όμως, αν ήθελες να με χτυπήσει η πέτρα, η πράξη θα ήταν κακή. Και αν ήθελες να μου δώσεις—»

Συνέλαβε τον εαυτό του και έμεινε σιωπηλός.

Η Λουσιφαέλ χαχάνισε και έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. «Ναι, τελειώσε το, Λάζαρε. Αν ήθελα να σου κάνω ένα δώρο, τότε θα ήταν μια πράξη καλοσύνης.» Σήκωσε τα χέρια της ψηλά με ένα χαμόγελο.

«Να το, λοιπόν. Ένα όμορφο δώρο από τη μητέρα σου.» Ο Λάζαρος το κοίταξε πριν στενέψει τα μάτια του και την κοιτάξει.

Περπάτησε δίπλα του, εξετάζοντας ορατά το πετράδι στο χέρι του με τον ίδιο ενθουσιασμό.

«Είναι μια απόχρωση που μου αρέσει περισσότερο. Σου αρέσει το χρώμα της;»

«Δεν έχω ξαναδεί ποτέ τέτοια πέτρα.»

«Υπέθεσα ότι ίσως σου αρέσει ένα τέτοιο δώρο—προέρχεται από μια μυστική σπηλιά που κανένας θνητός άνθρωπος δεν έχει ανακαλύψει έκτοτε. Υπάρχουν πολλές περισσότερες θαυμαστές πέτρες προσευχής σαν κι αυτή—και σε κάθε πολύχρωμη απόχρωση που μπορείς να βρεις. Λάζαρε, μπορώ να σου πω πού βρίσκεται αυτή η παρθένα σπηλιά, αν το επιθυμείς. Και με την ανακάλυψή τους, όλος ο πλούτος όλων των βασιλείων της γης θα βρίσκεται στα πόδια σου—όλοι αυτοί οι κρύσταλλοι προσευχής μπορούν να γίνουν δικοί σου, Λάζαρε. Θα το ήθελες;»

Ο Λάζαρος κοίταξε το όμορφο μωβ κρύσταλλο. Ήταν διαυγές σε όλη την έκταση, με έξι λείες πλευρές που συγκλίνουν σε αιχμηρές άκρες στις αντίθετες άκρες της πέτρας. Έριξε ένα βλέμμα στον Λουσιφαέλ.

«Γιατί μου το προσφέρεις αυτό, για να μην με βάλεις σε πειρασμό να κάνω το κακό;»

Η Λουσιφαέλ λαχάνιασε και απομακρύνθηκε. Περπάτησε ξανά, λέγοντας περισσότερα: « Σου το προσφέρω αυτό με αντάλλαγμα ένα απλό αίτημα: να κυλήσεις πίσω μια πέτρα και να ανοίξεις μια σπηλιά. Δεν υπάρχει κακό σε μια τέτοια πράξη. Άνοιξε αυτή τη σπηλιά και όλα τα πετράδια της είναι δικά σου.»

«Αν πραγματικά ήθελες να μου δώσεις αυτές τις πέτρες, δεν θα είχες φτιάξει παρά μόνο μία από αυτές»

να εμφανιστούν ενώ θα μπορούσες να τα κάνεις όλα να εμφανιστούν. Και αφού μου ζητάς να ανοίξω αυτή τη σπηλιά ενώ είσαι ο Διάβολος και μπορείς να την ανοίξεις μόνος σου, μπορώ μόνο να υποθέσω ότι θα έκανα κακό ανοίγοντάς την. Ή ότι εσύ θα έκανες κακό ανοίγοντάς την.

Τότε, σύμφωνα με τη συλλογιστική σου, δεν πρέπει κανείς να κάνει παιδιά από φόβο μήπως κάνουν κακό; Ακόμα περισσότερο, πρέπει κανείς να επιθυμεί την καταστροφή ολόκληρης της Δημιουργίας, ώστε να μην συμβεί ποτέ κακό; Πού είναι ένα τέτοιο όριο που η αποτροπή του κακού δεν στραγγαλίζει το καλό, Λάζαρε; «Ανάμεσα στις καλές και τις κακές πράξεις και στις προθέσεις τους», απάντησε.

«Ωστόσο, όπως ισχυρίζεται η πίστη σας, οι συνέπειες των πράξεών μου θα επιστραφούν στο δικό μου κεφάλι, όχι στο δικό σας. Έτσι, μπορείτε να θεωρηθείτε υπόλογοι μόνο για το άνοιγμα μιας σπηλιάς - μια πράξη που δεν είναι ούτε κακό ούτε καλό.»

Ο Λάζαρος έριξε το πετράδι στο πάτωμα της σπηλιάς. «Θα έπρεπε να λογοδοτήσω που σε βοήθησα. Το κάνω». Δεν θέλω τα δώρα σου. Σου ζητώ μόνο να με αφήσεις στην ησυχία σου.

Έβαλε τα χέρια της στους χλωμούς γοφούς της και τον κοίταξε άγρια. «Λοιπόν, δεν μπορώ να κάνω τον εαυτό μου να τιμήσει το αίτημά σου, Λάζαρε· όχι αφού είδα μέσα στο μυαλό σου. Φαίνεται ότι υποσχέθηκες σε έναν άγιο άνθρωπο, τον Νικόλαο, να κουβαλήσει μια φιάλη με αγιασμένο αίμα που ανήκε σε έναν άλλο άγιο άνθρωπο, τον Οντίνο. Και έπρεπε να παραδώσεις αυτό το αίμα σε έναν τρίτο άγιο άνθρωπο, τον Σαλβιτίνο, που διέμενε σε ένα μοναστήρι στην Ιταλία. Κι όμως, με μια μάλλον παράξενη και μοιραία τροπή, αυτό το αίμα χύθηκε κατά κάποιον τρόπο πάνω σου, και τώρα να 'σαι εδώ, αναστημένος από τους νεκρούς. Το καταλαβαίνω κι εγώ.» Είναι τυχαίο ότι μια τέτοια πράξη συμβαίνει μόνο τυχαία, ειδικά μετά την πάροδο τριών και πλέον σεζόν. Δυστυχώς, επειδή δεν θυμάστε πώς συνέβη, παραμένει πλέον ένα μυστήριο και για τους δυο μας.

«Παρ' όλα αυτά, έμαθα επίσης, από τις σκέψεις σου, ότι γνωρίζεις ένα άλλο από τα παιδιά μου από τον Έλτζο, τον Ναραμσίν· διαφθαρμένο από τους ίδιους ανόητους άγιους ανθρώπους που διέφθειραν εσένα.» Πράγματι, είσαι πολύ παρόμοιος με αυτόν, δουλεύοντας δίπλα σε άντρες, υιοθετώντας την πίστη, τα καθήκοντα και τους τρόπους τους ως δικούς σου. Και οι δύο το κάνατε αυτό με μια ανόητη λαχτάρα μήπως σε δουν αρκετά σαν αυτούς ώστε να σε δεχτούν ως έναν από αυτούς. Ω, ναι, οι δύο θα μπορούσατε να ήσασταν αδέρφια διδύμων· και αν δεν είχατε το όνομα Λάζαρος, θα σας θεωρούσα ως τον Ναραμσίν, αναστημένο.

Θυμώμενος την τελευταία γραπτή μαρτυρία του Ναραμσίν, ο Λάζαρος την ρώτησε: «Γιατί δεν βοήθησες να τον απελευθερώσουν; Τον φυλάκισαν πίσω από έναν τοίχο».

Χαμογέλασε. «Η μοίρα με βοήθησε. Βλέπεις, αν βοήθησα να ελευθερωθεί ο Ναραμσίν, τότε δεν θα είχε γράψει ποτέ τα λόγια που είναι τώρα χαραγμένα στο μυαλό σου». Πλησίασε και, με ένα χαμόγελο, του απευθύνθηκε σε ξένη γλώσσα: «Έκα τινούμ μι τούρνουμ ρούβα φλερ. Έκα σούθι τουλάρν ζούχουμ. Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια για σένα, Λάζαρε;»

Ο Λάζαρος απάντησε: «Ο κληρικός Ναραμσίν έγραψε αυτά τα λόγια, εκείνη την ημέρα έδωσε στον αδελφό του ένα δώρο και η κρύπτη περιείχε τα λόγια του».

«Και αυτός ο αδελφός που έλαβε το δώρο ήσουν στην πραγματικότητα εσύ, έτσι δεν είναι; Σε παρακαλώ, πες μου, Λάζαρε, πώς μπορείς να ξέρεις ότι αυτά τα λόγια σημαίνουν αυτό που λες;»

«Είμαι σίγουρος για τη σημασία τους — κι όμως, δεν ξέρω πώς το ξέρω.»

«Τότε θα σου πω πώς. Όπως ο Ναραμσίν, ξέρεις τη σημασία τους επειδή είναι οι λέξεις του είδους μου—τη γλώσσα των Αγγέλων. Τα ξέρεις επειδή προέρχεσαι από το δικό μου σπόρος. Όπως με κάθε Έλτζο, γεννήθηκες γνωρίζοντας Αγγελική γλώσσα, μόνο που δεν την ήξερες ποτέ μέχρι να δεις αυτές τις λέξεις. Και αν δεν είχες μάθει τη γλώσσα του Ανθρώπου - αν ήσουν με άλλους του είδους σου - θα μιλούσες τη μητρική σου γλώσσα, αντ' αυτού.»

Σήκωσε το μωβ πετράδι και εξέτασε τα πολλά του πρόσωπα καθώς απευθυνόταν στον Λάζαρο. «Μπορείς να βοηθήσεις τη μητέρα σου να κερδίσει την ελευθερία της, αγάπη μου. Θα χρειαστώ τη βοήθειά σου». Πέταξε το πετράδι, το έπιασε ξανά και του έριξε ένα έξυπνο χαμόγελο.

«Κι όμως είσαι ήδη ελεύθερος», δήλωσε.

«Όχι αληθινά. Βλέπεις μόνο μια σκιά μου. Στέκομαι μπροστά σου μόνο πνευματικά. Ο αληθινός μου Εαυτός βρίσκεται στην άλλη πλευρά μιας Μεγάλης Σφραγίδας, μιας πύλης που θα μου ανοίξεις. Διάβασες γι' αυτό σε απόκρυφα βιβλία.»

Τα Απόκρυφα γραπτά μιλούν για μια Μεγάλη Σφραγίδα—προς τη Μεγάλη Άβυσσο. Ωστόσο, αν η Πύλη της Μονής είναι αυτή η σφραγίδα, είναι ήδη ανοιχτή.

Ο Λουκιφαήλ τον πληροφόρησε: «Είναι μόνο το μέρος. Δύο είναι ανοιχτά. Υπάρχει ακόμα ένα τρίτο. Τρεις σφραγίδες αποτελούν τη Μεγάλη Σφραγίδα και οι τρεις πρέπει να ανοίξουν ταυτόχρονα. Όσο η τελευταία είναι κλειστή, παραμένω φυλακισμένος. Και αφού στέκεσαι στην άλλη πλευρά αυτής της πύλης, κρατάς το κλειδί για την ελευθερία μου.»

Θυμήθηκε τον κρατούμενο στις κατακόμβες. Ο Λάζαρος απομακρύνθηκε από κοντά της. «Δεν θα βοηθήσω εσείς.»

«Ω, θα το κάνεις», τον ακολούθησε καθώς αποσύρθηκε βαθύτερα στη σπηλιά. «Διαβάζοντας τις σελίδες του Ναραμσίν, έχεις μάθει κάθε ξόρκι, κάθε στίχο και κάθε λέξη στην όψη των ίδιων των φωκών που με κρατούν αιχμάλωτη. Ένα ιδιαίτερο σύνολο από

Αυτά τα εδάφια, όταν απαγγελθούν με ακριβή σειρά, θα ανοίξουν οποιαδήποτε από τις τρεις σφραγίδες. Χρειάζεται απλώς να σας πω ποια εδάφια και τη σωστή σειρά τους για να ανοίξετε την τελική σφραγίδα.

Αυτό εννοούσες ζητώντας μου να κυλήσω μια πέτρα και να ανοίξω μια σπηλιά—η πέτρα είναι μια άλλη Πύλη και η σπηλιά είναι η Κόλαση.» Ο Λάζαρος υποχώρησε σε μια βραχώδη εσοχή. «Και αυτό

«Γι' αυτό δεν μπορείς να το κάνεις μόνος σου». Κούνησε νευρικά το κεφάλι του. «Έχω αφήσει τη ζωή μου στον Θεό. Και έχω δώσει επίσης τον λόγο μου ότι θα ταξιδέψω στην Ιταλία και θα φέρω τον μοναχό Σάλβ—»

«Ω, πράγματι! Θα πας στην Ιταλία, αφού η τρίτη σφραγίδα βρίσκεται μέσα σε έναν καθεδρικό ναό του ίδιου μοναστηριού όπου υποσχέθηκες να φέρεις αυτόν τον άγιο άνδρα. Κι όμως, αντί να τον φέρεις, σε διατάζω να μου ανοίξεις αυτή την τελευταία σφραγίδα. Και όπως το απαιτεί η πίστη σου, θα Τίμα τη μητέρα σου υπακούοντας στις εντολές μου.

Ο Λάζαρος τραύλισε προσπαθώντας να εξηγήσει την Εντολή στην οποία αναφερόταν· «Να τιμάς τη μητέρα σου— εννοούσε ο Θεός—τι σημαίνει—»

Τον διέκοψε. «Μπράβο, Λάζαρε. Αποκάλυψες μια αλήθεια. Κι όμως, κάνοντάς το αυτό, τώρα βρίσκεσαι σε δίλημμα, αφού δεν μπορείς να τιμήσεις πολύ καλά τη μητέρα σου και να ατιμάσεις τον Διάβολο με τον ίδιο τρόπο, έτσι δεν είναι; Και αυτό μπορεί να σημαίνει μόνο ότι τα λόγια που απαγγέλλεις δεν προορίζονταν για εσένα. Απλά, δεν είσαι άνθρωπος και δεν έχεις ψυχή για να διαπραγματευτείς. Είσαι ένας Έλτζο - απλώς ένα θηρίο. Και όπως κάθε θηρίο της γης, το δικό σου...» μόνο ο χρόνος είναι—τώρα.»

Υπερασπίστηκε τον εαυτό του. «Ίσως, όμως, δεν θα εγκαταλείψω την πίστη μου απλώς και μόνο επειδή μπορεί να μου λείπει η ψυχή. Και με την πίστη μου στον Παντοδύναμο Θεό, συγκεντρώνω τον εαυτό μου περισσότερο από ένα θηρίο—και Δεν θα σε τιμήσω ως μητέρα όταν ακόμη και ένα θηρίο δείχνει μεγαλύτερη φροντίδα για τα μικρά του.

Η Λουτσιφέλ άνοιξε απότομα τα φτερά της και έσκυψε πάνω του, με τα δόντια στο πρόσωπό του και γρυλίζοντας: «Και θα σε σκοτώσω, για να μην με υπακούσεις! Δεν έχεις τίποτα να κερδίσεις ή να χάσεις, εκτός από την ίδια τη ζωή», και, για σένα, η ζωή είναι το μόνο που έχεις! Είναι η αιωνιότητά σου!» Έκλεισε απότομα τα φτερά της και του άφησε χώρο.

Μάλωσε τον τόνο της. «Θέλω να χρησιμοποιήσεις τα λόγια του Ναραμσίν για να ανοίξεις τη σφραγίδα στο Κανσέλο. Κάνε αυτό για μένα και θα σου δώσω αιώνια ζωή - ατελείωτη σάρκα. Με αυτήν, θα έχεις ό,τι μπορεί να σου προσφέρει οποιαδήποτε ψυχή - έναν κόσμο αιώνιας ζωής. Αυτή είναι η διαθήκη μου προς εσένα: όλα όσα μια αθάνατη ψυχή θα μπορούσε ενδεχομένως να υποσχεθεί σε έναν Έλτζο. Άνοιξε την, Λάζαρε - ζήσε για πάντα.»

Ήπιε με το ζόρι μια γουλιά και αναζήτησε στα σκοτεινά βάθη της σπηλιάς για έτοιμη απάντηση — ωστόσο, μόνο το σκοτάδι τον κοίταζε, τόσο άδειο όσο το βλέμμα της μητέρας του.

«Αν με αρνηθείς, Λάζαρε, τότε δεν μου αφήνεις άλλο δρόμο παρά να σε σκοτώσω, εδώ και τώρα. Και πραγματικά δεν το επιθυμώ.» Σταύρωσε τα χέρια της και τον εξέτασε ευγενικά.

Χαμήλωσε το κεφάλι του. Αναστέναξε βαριά και πνίγηκε, «Εγώ—κάνω λάθος—δεν μπορώ».

Η Λουτσιφέλ γύρισε, αλλά γύρισε, με μάτια σαν έβενια στιλέτα. Σάρωσε τα μαύρα νύχια της στον αέρα ανάμεσά τους σαν να της γρατζούνιζε μια πληγή. «Αρκετά πια!» Χαλάρωσε το βλέμμα της πίσω της και γκρίνιαξε, «Veni, vita ad vitam. Altera pars facta». Και αμέσως, οι διαπεραστικές κραυγές ενός χοίρου τύλιξαν τη σπηλιά. Ο Λάζαρος ταλαντεύτηκε και ανακάλυψε τον κάποτε νεκρό αγριογούρουνο του να παραπατάει σαν ψάρι που είχε ξεβραστεί στη στεριά. Το αναζωογονημένο θηρίο ξαναβρήκε τον ρυθμό του και σηκώθηκε αδέξια μόνο στα τρία πόδια.

Του φώναξε πάνω από το ρουθούνισμα και το συριγμό του αγριόχοιρου: «Ένας ανόητος με ανόητη πίστη πέφτει βιαστικά στον τάφο του! Όπως θα πέσει και τώρα, Έλτζο!» Έντρομος, ο Λάζαρος παρακολουθούσε τον αγριόχοιρο να προχωρά κουτσαίνοντας προς τον Λουκιφαέλ, με το ισχίο του να λείπει και τα υγρά να λαμπυρίζουν από μια μεγάλη κοιλότητα που κάποτε κρατούσε τα πίσω άκρα του. Σφυρίζοντας δυνατά, σταμάτησε μπροστά της και κοίταξε ψηλά, τα μάτια που ρέουν νερό.

Διόρθωσε το ζώο. «Δεν φταίνε οι πόνοι σου στα πόδια μου, γουρούνι!» Έσπρωξε το κατηγορητήριο δάχτυλο στον Λάζαρο. «Εκεί! Ήταν ο Έλτζο που σου σκάλισε την οπίσθια!» Ο αγριόχοιρος στράφηκε στον Λάζαρο, με τα μάτια του να πνίγονται στα δικά του, σαν να είχε συνειδητοποιήσει την αμήχανη κατάστασή του και να ζήτησε περαιτέρω εξηγήσεις. Ωστόσο, ο Λάζαρος έμεινε άφωνος, με το κεφάλι του να γέρνει και το στομάχι του να κολυμπάει. Κοίταξε αλλού.

«Όχι! Κοίτα το!» ούρλιαξε ο Λουσιφαέλ. «Δες το να υποφέρει! Του έκλειψες το πόδι!» Ο Λάζαρος το έριξε μια κλεφτή ματιά για να ανακαλύψει τον αγριογούρουνο να χοροπηδάει σε κύκλο, κλαψουρίζοντας, σαν να επιμένει να επιδείξει όλη την άθλια κατάστασή του. Στάθηκε για λίγο ακίνητος και τον κοίταξε επίμονα. Τελικά, το θηρίο πνίγεται και ουρεί, ωθώντας ξανά τον Λάζαρο να γυρίσει μακριά από την διεστραμμένη επίδειξη. Μουρμούρισε στον Λουσιφαέλ που χαμογελούσε πονηρά: «Εσύ χρησιμοποιείς μόνο μια απάτη. Δεν είναι αληθινό.»

Ο Λουκιφαήλ γύρισε γύρω από το αγριογούρουνο και τον πλησίασε, γκρινιάζοντας: «Ω, είναι εντελώς αληθινό, Λάζαρε. Το ίδιο πιστό στη μορφή του, ζεστό από αίμα και υποφέροντας ακόμα όπως τη στιγμή που το σκότωσες. Και επιθυμεί «Να ξέρεις γιατί του έκλειψες το πόδι—γιατί το σκότωσες». Σταμάτησε μπροστά του. «Δεν θα κλέψεις· δεν θα σκοτώσεις. Τα θυμάσαι αυτά;»

Ο Λάζαρος υπερασπίστηκε τον εαυτό του: «Διαστρεβλώνεις το νόημά τους. Οι Εντολές δεν ισχύουν για τα ζώα».

Ο αγριογούρουνο παραπονέθηκε με ένα συριγμό καθώς τον επέπληξε. «Εσύ διαστρέβλωσες το νόημά τους! Δεν ήταν αυτά τα ίδια λόγια που είπες σε έναν άγιο άνθρωπο αφού κυνήγησε έναν αρουραίο σε μια σήραγγα; Και δεν ένιωσες θεϊκός που πέταξες τον κουβά και έσωσες αυτόν τον αρουραίο;» Ο Λάζαρος αρνήθηκε να απαντήσει.

«Ομολόγησε την αλήθεια· δεν είδες αυτόν τον άγιο άνθρωπο σαν ίσως κάποιο μεγάλο δαίμονα,

να ασκεί την οργή του εναντίον ενός ταπεινού αθώου αρουραίου; Και δεν φαντάστηκες αυτόν τον αρουραίο σαν τον εαυτό σου εκείνη τη στιγμή, κυνηγημένο από έναν γιγάντιο διάβολο που σκόπευε να σε σκοτώσει απλώς και μόνο επειδή σε έβρισκε προσβλητικό - άσχημο και ασεβή, μάλιστα;»

Ο Λάζαρος έσμιξε το μέτωπό του, προσποιούμενος τον μπερδεμένο, και κοίταξε πέρα από αυτήν για να εντοπίσει ο τρίποδος αγριογούρουνος τον κοιτούσε επίμονα.

«Ε, φυσικά και το έκανες», δήλωσε ήρεμα η Λουσιφαέλ, «όπως μου το ομολόγησε και το μυαλό σου από τότε». Πέταξε τα χέρια της πίσω της και ανακάτεψε τα φτερά της.

«Είσαι σίγουρος για την πίστη σου· κι όμως, μια τέτοια βεβαιότητα σε καθιστά εντελώς άχρηστο για μένα. Χωρίς αμφιβολία, θα αναζητήσω κάποιον άλλον για να ανοίξει τη σφραγίδα Cancellο. Επίσης, δεν θα σε αφήσω να ξεγλιστρήσεις». τις προηγούμενες προσπάθειές μου και την εύρεση ενός παρεμβαίνοντος μοναχού για να κλείσει η Σφραγίδα του Γκάρντιενς.

Γύρισε απότομα και περπάτησε πίσω στον αγριογούρουνο. «Δυστυχώς, εις βάρος της μητέρας σου, έχεις δείξει μια ανόητη αφοσίωση σε μια άκαρπη πίστη — έχουμε δει ακόμα μια επίδειξη του πώς αυτή η πίστη σε ωφελεί, όταν πιάζεσαι. Και έτσι θα το κάνουμε.»

Από το πλάι του κεφαλιού της, η Λουσιφαέλ ξεκόλλησε μια μεγάλη τούφα μαλλιών, ένα στρώμα χλωμού δέρματος κρεμόταν στις ρίζες της. Κρέμασε το μπερδεμένο σωρό ανάμεσα στους χαυλιόδοντες του αγριοχοιρου και έβγαλε πρόσταζε, «Μάθετε απ' αυτό—τη σάρκα του σώματός μου, που σας δίνεται». Το θηρίο μύρισε, έγλειψε και μετά καταβρόχθισε την αιματηρή προσφορά καθώς ξανά «γκρίνιαξε, "Veni, vita ad vitam. Altera pars facta."

Έπειτα γύρισε και έριξε ένα βλέμμα στον Λάζαρο, με το μισό λείο κόκκινο κρανίο της να λαμπυρίζει, και τον ενημέρωσε με πολλές φωνές: «Άκουσέ με τώρα, Έλτζο. Αφού έσωσες τον αρουραίο, δικαιολογώντας τον με την πίστη σου, τώρα θα γίνεις ο αρουραίος. Και αφού σκότωσες αυτό το γουρούνι, δικαιολογώντας το επίσης με την πίστη σου, τώρα το γουρούνι θα γίνει ο Γίγαντας Διάβολός σου. Με αυτόν τον τρόπο, θα τιμωρήσουμε την πολύτιμη πίστη σου, μόνο τώρα, χωρίς εμπόδια ή αυταπάτες. Και την τελευταία σου στιγμή, όταν θα ξεκολλήσεις μέλος από μέλος, θα φωνάξεις, ρωτώντας την πίστη σου γιατί σε εγκατέλειψε. Τότε θα συνειδητοποιήσεις, μέσα σε αυτή τη λάμψη τρόμου—και με απόλυτη βεβαιότητα—ότι είμαι ο Θεός αυτού του κόσμου.

Ο Λούσιφαελ άφησε χώρο στο αγριογούρουνο καθώς αυτό μεταμορφωνόταν, διογκώνοντας σταδιακά σε ένα όρθιο μαμούθ θηρίο - οι χαυλιόδοντες επιμηκύνονταν, οι σπλές μεταμορφώνονταν σε νύχια με έξι δάχτυλα και τα τεράστια κοκαλιάρικα φτερά του απλώνονταν διάπλατα από την πλάτη του.

Εντελώς όρθιος, με δύο τριχωτές κολόνες αντί για πόδια, ο Γίγαντας των Χοίρων υψωνόταν έξι μέτρα σε ένα σπήλαιο σαράντα μέτρων. Γέρνοντας ένα μαύρο μάτι προς τον Λάζαρο, το Τέρας γρύλισε. Η βαθιά του έκφραση αντηχούσε σε κάθε επιφάνεια της σπηλιάς. Λάζαρος

Κοίταξε την είσοδο του σπηλαιού και ο Γίγαντας απάντησε, περπατώντας προς το άνοιγμα, εμποδίζοντας κάθε διαφυγή. Ο Λάζαρος σφύριξε και υποχώρησε βαθύτερα στις σκιές· τα αυτιά του ίσια σαν γάτα στριμωγμένη στη γωνία.

Και όρθιος στο κέντρο της σπηλιάς, ο Λουκιφαήλ έριξε μια άγρια ματιά ανάμεσά τους. Χαχάνισε, γύρισε και περπατούσε προς έναν βαθύτερο τοίχο της σπηλιάς, φωνάζοντας τον Λάζαρο με τα πόδια: «Η πίστη σου τώρα αμφισβητείται!» Υποβάθμισε τον σταυρό προσευχής του: «Ίσως να μπορούσες να χειραγωγήσεις αυτό το άκαρπο και χωρίς ρίζες δέντρο εναντίον του!» Ξανά, ο Γίγαντας γρύλισε, εξωτερικά σαν να ήθελε να υπογραμμίσει το διαβολικό χιούμορ.

Σταμάτησε στον τοίχο της σπηλιάς, γύρισε και απευθύνθηκε στον Λάζαρο για τελευταία φορά: «Αν δεν ήμουν εγώ αυτή που σου έδινε ζωή, μόνο και μόνο για την αυθάδειά σου, σίγουρα θα απολάμβανα τον θάνατό σου!» Ο Κανσέλο περιμένει και έχω ακόμα μια τελική σφραγίδα να ανοίξω!» Και σε ένα βουητό που σκαρφάλωνε σαν σμήνος ακρίδων, η Λουτσιφαέλ έλιωσε στην επιφάνεια του βράχου, αφήνοντας τον Λάζαρο της να ανησυχεί για τη μοίρα του.

Ο Λάζαρος κοίταξε προς την κατεύθυνση που έφευγε και ανακάλυψε τον Γίγαντα των Χοίρων να κρατάει έναν τεράστιο βράχο πάνω από το κεφάλι του. Ο Δαίμονας τον πέταξε κάτω πάνω του. Βούτηξε πλάγια στο πάτωμα της σπηλιάς καθώς ο βράχος που πλέει ούρλιαξε πάνω του και εξερράγη στον τοίχο. Μέσα σε μια καταιγίδα από πέτρες, ο Λάζαρος σηκώθηκε όρθιος και έτρεξε γύρω από το πίσω μέρος της σπηλιάς, από τη μία πλευρά και πέρα από τη φωτιά. Εκεί κάθισε οκλαδόν, με τα πόδια ανοιχτά, σκυφτός και έτοιμος για διαφυγή, όμως ο Γίγαντας είχε ήδη στραφεί εναντίον του, έτοιμος για την έφοδο των Έλτζο - πολύ αργά.

Ψς! Δίπλα στη φωτιά, πάνω στον κύκλο των βράχων, μια σταγόνα γκουανό έπεσε και τσιτσίρισε πάνω σε μια καμένη πέτρα. Ο Λάζαρος έριξε μια κλεφτή ματιά στην οροφή που ήταν καλυμμένη με νυχτερίδες και μετά έριξε τα μάτια του στη φωτιά. Αργά, έσκυψε και τράβηξε ένα κλαδί που ακόμα έκαιγε από τις φλόγες. Και ο Γίγαντας γρύλισε μέσα από την ανάσα του, απλώνοντας τα νύχια του. Ωστόσο, και οι δύο έμειναν ακίνητοι, με τα μάτια ενωμένα, ίσως περιμένοντας κάποια κίνηση από τον άλλον.

Ο Λάζαρος πήδηξε, τραβώντας τα φτερά του καθώς όρμησε κατευθείαν πάνω. Ο Γίγαντας βροντοφώναξε μπροστά, χτυπώντας το τερατώδες νύχι του και γδέρνοντας τον μηρό του.

«Ουρλιαχτό!» Ο Λάζαρος έβγαλε μια διαπεραστική κραυγή καθώς έκανε κύκλους σε ένα μονοπάτι προς την οροφή της σπηλιάς, στριμώνοντας τις φλόγες του πυρσού πάνω της και στέλνοντας κάθε νυχτερίδα σε έναν ανεμοστρόβιλο που γρήγορα κατέκλυσε τη σπηλιά. Νυχτερίδες ξεχύθηκαν δίπλα από το θηρίο, πνίγοντάς το και τυφλώνοντάς το με ένα κύμα από φτερούγες που φτερούγιζαν. Το Τέρας βρυχήθηκε, ορμώντας πάνω τους όταν ο Λάζαρος βούτηξε μέσα στην ομάδα και έριξε τον φλεγόμενο πυρσό ανάμεσα στους χαυλιόδοντές του. Και μέσα στο χάος που ξεχείλιζε, όρμησε και εκτινάχθηκε πλάγια μέσα από τη μεγάλη, σκληρή καμάρα των ποδιών του, σπάζοντας τη στενή έξοδο

πέρασμα, όπου έτρεξε προς το στόμιο της σπηλιάς.

Ο Γίγαντας των Χοίρων γύρισε και όρμησε πίσω του, ουρλιάζοντας, συνθλίβοντας τον εαυτό του μέσα από το άνοιγμα της σπηλιάς, σκάβοντάς το πιο πλατύ με τους χαυλιόδοντές του που κουνούσαν. Μέσα σε μια βροχή από πέτρες, ο Δαίμονας εξερράγη από το πέρασμα της σπηλιάς και βγήκε από το Στόμα του Βουνού. Εντοπίζοντας τον Λάζαρο εν πτήσει, άνοιξε ένα ζευγάρι τερατώδη φτερά και όρμησε προς τα αστέρια, με κάθε βαρύ χτύπημα των φτερών του να χτυπάει κάτω ολόκληρες συστάδες νυχτερίδων που έφυγαν.

Ο Λάζαρος κοίταξε πίσω του και είδε τον Γίγαντα να ανεβαίνει βιαστικά πίσω του.

Πιο γρήγορα, σκαρφάλωνε —ακόμα πιο ψηλά— μέχρι που οι τραχιές λεπτομέρειες του τοπίου λειάνθηκαν σε ένα ατελείωτο στρώμα γης. Ωστόσο, ο Γίγαντας των Χοίρων κέρδισε έδαφος. Ο Λάζαρος μπορούσε τώρα να εντοπίσει λεπτομέρειες στο απαίσιο πρόσωπό του. Τελικά, ο αέρας πάγωσε και οι πνεύμονές του έκαιγαν. Ο Λάζαρος ισοπέδωσε, λαχανιάζοντας για αέρα, με τα μάτια του να δακρύζουν από τον πόνο στην καταπονημένη πλάτη και τα φτερά του. Ξαφνικά έριξε μια ματιά για να δει τον Γίγαντα σχεδόν από πάνω του, να χτυπάει τα νύχια του στις φτέρνες του.

Ο Λάζαρος έσκυψε τα φτερά του και έκανε μια απότομη βουτιά, σχεδόν τριάντα μίρες κάτω από τον νοτιοανατολικό ορίζοντα. Με τα μάτια του σφιγμένα, τα δόντια σφιγμένα και τα φτερά του να αιμορραγούν, έπεσε προς τα κάτω με φλόγες. Η ταχύτητά του εκτοξεύτηκε στα ύψη, οι άνεμοι σφίχτηκαν και ο ορμητικός αέρας του άφησε φουσκάλες στο δέρμα - ο Λάζαρος ήταν ένα αστέρι που έπεφτε κατακόρυφα.

Μέσα από βροντώδεις και τσουχτερούς ανέμους, τελικά έχασε την ταχύτητα και άνοιξε τα μάτια του—μέσα στις κορυφές των δέντρων! Ο Λάζαρος άνοιξε τα φτερά του και σταμάτησε, συνεχίζοντας να πηδάει ανάμεσα στα μπερδεμένα κλαδιά των τεράστιων δίδυμων βελανιδιών, με τα ελαφρύτερα κλαδιά τους να τον χτυπούν με κοψίματα και μώλωπες. Διέφυγε σε ασφαλές υψόμετρο και διαπίστωσε ότι ο Γίγαντας των Χοίρων ήταν απλώς μια κουκκίδα στον βορειοδυτικό ορίζοντα, στο ίδιο επίπεδο με αυτόν, αιωρούμενο ακριβώς πάνω από τις κορυφές των δέντρων. Ξανά, ο Λάζαρος σκαρφάλωσε στους ουραμούς. Η κουκκίδα σηκώθηκε μαζί του. Ξανά, βυθίστηκε σε μια ουρλιαχτή βουτιά. Επιτέλους, ο θηρευτής που του είχε γεννήσει ο Διάβολος είχε εξαφανιστεί.

Και για μια ώρα ακόμα, χτυπημένος και αιμορραγώντας, κατευθύνθηκε νοτιοανατολικά, μέχρι που βρήκε το ποτάμι που θυμήθηκε από τους χάρτες της Μονής: ο ποταμός Ροδανός, ο οποίος εκβάλλει στον κόλπο του Λεόν και ο ωκεανός. Ο Ροδανός ήταν το σημάδι του—ο ίδιος ο δρόμος που θα τον οδηγούσε στην Ιταλία. Έστριψε δεξιά και ακολούθησε την ελικοειδή γυάλινη κορδέλα προς τα νότια.

Άλλη μια ώρα πέρασε γρήγορα καθώς μια λεπτή κόκκινη γραμμή έσπαγε τον ανατολικό ορίζοντα—το χάραμα είχε επιτέλους φτάσει. Στο ζεστό του δέρμα, ήξερε ότι ο γίγαντας όλων των δαιμόνων—αυτός ο άγιος καυτός ήλιος—σύντομα θα διεκδικούσε τους ουραμούς. Έτσι, ο Λάζαρος έπεσε χαμηλά, ψάχνοντας στις εκτάσεις δυτικά του ποταμού για οποιοδήποτε βαρύ καταφύγιο που θα μπορούσε να τον προστατεύσει από

η επερχόμενη φωτεινή καταιγίδα της ημέρας.

Τελικά, το βρήκε—μια στενή σχισμή σκαμμένη στην πλαγιά μιας κορυφογραμμής. Άναψε μπροστά στην τρύπα και γλίστρησε μέσα για να ανακαλύψει μια σπηλιά που διογκωνόταν σε μια μεγάλη κοιλότητα—ένα καταφύγιο περισσότερο από επαρκές για να τον προστατεύσει από τις θανατηφόρες ακτίνες της ημέρας. Παραπατώντας προς το πίσω μέρος της κοιλότητας, κατέρρευσε στα χέρια και τα γόνατα. Με πιέσεις, ιδρωμένος και αιμορραγώντας, κατέρρευσε στο πάτωμα της σπηλιάς, βυθιζόμενος σε έναν ύπνο απόλυτης εξάντλησης.

Ένας βοσκός στεκόταν και έβοσκε τα πρόβατά του σε μικρή απόσταση. Ωστόσο, όταν είδε ένα φτερωτό Ένας άντρας όρμησε κάτω από τους ουρανοί που ανατέλλουν και μπήκε κρυφά στη σπηλιά, άφησε μια ανάσα, άφησε το ραβδί του και έφυγε τρέχοντας.

Η μέρα ήρθε και πέρασε, και οι τελευταίες κόκκινες ακτίνες του σούρουπου διαλύθηκαν όταν ο Λάζαρος πετάχτηκε όρθιος με τα αυτιά του ανοιχτά, υποχωρώντας στο πίσω μέρος της σπηλιάς, ενώ σφύριζε σε τρία ουρλιαχτά σκυλιά που προχωρούσαν με τεντωμένα λουριά. Ο αφέντης τους, ένας γεροδεμένος γενειοφόρος στρατιώτης, τους ακολούθησε χαλαρά, ακουμπώντας στα δερμάτινα σχοινιά. Ένας άλλος άντρας γλίστρησε δίπλα του, κρατώντας πυρσό. Ξανά, ο Λάζαρος σφύριξε στα θηρία και αυτά ξεσπάστηκαν, σχεδόν ουρλιάζοντας αντί να γαβγίζουν. Βλέποντας τον Λάζαρο, ο λαμπαδηδρόμος φώναξε σε μια κινούμενη θάλασσα από δάδες έξω από τη σπηλιά: «Το έχουμε παγιδεύσει! Ετοιμάστε τα όπλα σας! Ασφαλίστε την είσοδο!» Δάδες έστριβαν στον νυχτερινό αέρα.

Ένας τρίτος στρατιώτης έσκυψε μέσα, ουρλιάζοντας πάνω από το χάος, «Βγάλτε αυτά τα καταραμένα σκυλιά που ουρλιάζουν από εδώ!»

Ο εύσωμος στρατιώτης τους έβαλε σε φυγή μέσα από αποχαιρετιστήριες δάδες, καθώς μια άλλη φωνή ακούστηκε από τη συμπλοκή: «Ενημερώστε τον κύριό μου ότι έχουμε παγιδεύσει τον Διάβολο! Σπεύσατε!» «Μάλιστα, Λοχία», ήρθε η απάντηση.

Ο Λάζαρος άκουσε με προσοχή τον καλπασμό ενός αλόγου που έφευγε βιαστικά. Και όλα σίγησαν, εκτός από τους ήχους των στρατιωτών που μετακινούνταν και των πυρσών που κροτάλιζαν. Τότε ένας θωρακισμένος ιππότης, με την περικεφαλαία στο χέρι και το σπαθί του γυμνωμένο, μπήκε αργά στη σπηλιά. Μια σειρά από βαλλιστρίδες ξεχύθηκαν πίσω του, παραταγμένοι στον μπροστινό τοίχο, με τα όπλα τους στραμμένα στον Λάζαρο. Ο ιππότης έδωσε διαταγές ψιθυριστά: «Κράτα τα όπλα σου στον Διάβολο. Και μην με πυροβολήσεις στο πίσω.» Γύρισε προς τον Λάζαρο και προχώρησε αργά, κραδαινώντας το σπαθί του.

«Μιλάς;»

Ο Λάζαρος ίσιωσε τον εαυτό του. «Με αποκαλείς Διάβολο και μετά ρωτάς αν μπορώ να μιλήσω;» Χτένισε τα μαλλιά του προς τα πίσω, «Δεν είμαι ο Διάβολος και, ναι, μπορώ να μιλήσω—και να διαβάσω—και να γράψω». Ο ιππότης κατέβασε τη λεπίδα του.

«Πηγαίνεις με βάση τον τίτλο ή το όνομα;»

«Ο ιπποκόμος Λάζαρος Γκόγκου του Αβαείου των Γκαρντιέν. Έρχομαι απλώς περαστικά», πρότεινε. «Έρχεσαι μόνος; Μήπως υπάρχουν κι άλλοι σαν εσένα—με φτερά και δόντια σαν εσένα;» Ο Λάζαρος έμεινε σιωπηλός.

«Είσαι ο Λάζαρος τότε», είπε ο ιππότης, «Πες μου — εεε — ιπποκόμε, μήπως οι δαίμονές σου έφεραν τη μεγάλη επιδημία στη χώρα;»

«Δεν είμαι ο Διάβολος, ούτε είμαι διάβολος. Και αν μου επιτρέψεις να περάσω, θα είμαι ευγνώμων και θα φύγω με την καλοσύνη της σπηλιάς και των γαιών σου.»

Έστρεψε το σπαθί του προς τον Λάζαρο. «Αν προελάσεις προς τους άντρες μου ή προσπαθήσεις να τραπείς σε φυγή, θα σε διαπεράσω εκεί που στέκεσαι». Γύρισε απότομα, δίνοντας εντολή στην ομάδα του: «Να είσαι σίγουρος γι' αυτό». Ο ιππότης έφυγε από τη σπηλιά καθώς οι τοξότες του όρμησαν πάνω στον Λάζαρο με θανάσιμο στόχο.

Ένας ατημέλητος στρατιώτης μπήκε στη σπηλιά με ένα μακρύ στιλέτο τραβηγμένο, συνεχίζοντας την απειλή του: «Και μετά, θα σας κόψουμε σε κομμάτια, όχι μεγαλύτερα από κεφτέδες». Προειδοποίησε τον Λάζαρο με μια στροφή της λεπίδας του. «Κάθισε τώρα, διάβולה!» Ο Λάζαρος καθόταν χαλαρά ακούγοντας έναν τοξότη να ψιθυρίζει σε έναν άλλο: «Κοίτα το— ενσαρκωμένο—τον ίδιο τον Διάβολο!»

Καθώς ο στρατιώτης απομακρύνθηκε, ο λαμπαδηφόρος πλησίασε τον Λάζαρο και του είπε: «Μείνε ακίνητος αλλιώς θα σε σκοτώσουν. Θα σε κοιτάξω καλύτερα.» Σήκωσε τον πυρσό ψηλά, φωτίζοντας όλο τον Λάζαρο και οι άντρες μουρμούρισαν με δέος.

«Άρα εσύ είσαι ο Διάβολος, έτσι;» τον ρώτησε ο δαυλός. «Τον έκανα λίγο πιο άγριο—με φωτιά να ξεπροβάλλει από τα μάτια του, ματωμένα κέρατα και μια μακριά αγκαθωτή ουρά, μάλιστα.» Γύρισε πίσω στους συντρόφους του και γέλασε μέσα από τα δόντια του, κι εκείνοι απάντησαν με το ίδιο τρόπο—με νευρικά κελαηδίσματα.

Ένας από αυτούς φώναξε: «Άνοιξέ τον! Έχει δόντια σκύλου και μπορεί να σου καταβροχθίσει την καρδιά με μια μόνο μπουκιά».

«Άνοιξε το στόμα σου.» Ο λαμπαδηδρόμος έσκυψε πιο κοντά και άνοιξε το στόμα του με τα κοφτερά δόντια σε επίδειξη. «Ααα.» Η σειρά των τοξοτών έσκυψε μπροστά για καλύτερη θέα.

Ωστόσο, ο Λάζαρος απλώς τους απέρριψε με ένα συνοφρυωμένο μέτωπο.

Τότε ένας από τους τοξότες φώναξε: «Μείνετε μακριά του! Θα σας κάνει μάγια—θα μας χτυπήσει όλους με λοιμό!»

Ξαφνιασμένος, ίσως από τον ισχυρισμό του τοξότη, ο λαμπαδηδρόμος συμπεριφέρθηκε σαν να τον είχε δαγκώσει ο Λάζαρος, πετώντας τη φλόγα προς το μέρος του ενώ έφευγε τρέχοντας. Τα όπλα των στρατιωτών μετατοπίστηκαν και, στο Ίσως από μια ασφαλέστερη απόσταση, καταδίκασε τον Λάζαρο: «Είμαστε άνθρωποι του Θεού, του Παντοδύναμου! Οι δυνάμεις σας είναι δεμένες στην παρουσία Του!» Έφτυσε στο έδαφος. Και πάλι, οι άντρες μουρμούρισαν ενώ άγγιζαν βιαστικά τον εαυτό τους στο σημάδι του σταυρού. Ο Λάζαρος έριξε το βλέμμα του στο σάλιο του πυρσού και τους αγνόησε.

Χωρίς τη σπηλιά, οι στρατιώτες σκούπιζαν με τη σειρά τα κεφάλια τους για να τον κοιτάζουν κατάματα.

Τελικά, ο Λάζαρος άκουσε το χτύπημα των οπλών ενός αλόγου να μπαίνει μέσα, με το κρώξιμο των αλυσίδων να παίζει ρυθμό μέσα τους.

Μια πνιχτή φωνή φώναξε: «Κάντε στην άκρη! Κάντε δρόμο!» Οι δάδες άνοιξαν κυματιστά καθώς τρεις άντρες μπήκαν στη σπηλιά, κουβαλώντας σίδερα κρατουμένων. Ο Λάζαρος σηκώθηκε αργά, όπως έκανε με τη σειρά από βαλλίστρες. Μόλις μπήκαν μέσα, έριξαν τη στοίβα με τις αλυσίδες στο κέντρο της σπηλιάς, μπροστά στον Λάζαρο.

Ο ιππότης, κρατώντας ακόμα το κράνος του από κάτω και το μπράτσο του, βγήκε μπροστά και έδωσε οδηγίες στον Λάζαρο. «Αυτά τα σίδερα είναι για να σε δένουν. Ή δέξου τα ή θα σε σκοτώσουν εκεί που στέκεσαι. Κάνε γνωστή την επιλογή σου.» Τα ανυπόμονα όπλα μετατοπίστηκαν.

Ο Λάζαρος απάντησε: «Και αν δεχτώ, θα με σκοτώσετε επειδή μπορείτε —ισχυριζόμενοι ότι είμαι ο Διάβολος, αιχμάλωτος. Και αν αρνηθώ, θα με σκοτώσετε επειδή αρνήθηκα, ισχυριζόμενοι ότι είμαι ο Διάβολος, σκοτωμένος.»

Ο ιππότης αντέτεινε: «Αυτές οι διαταγές δεν είναι δικές μου. Προέρχονται από τον κύριό μου, Κερύκη ντ'Αλσικούρ, Κόμη ντε Λανγκουανέζ, και κύριο αυτών των εδαφών. Ζητά ακρόαση από εσάς, αλλά μόνο αν δεχτείτε να σας περιορίσουν ενώ βρίσκεστε ενώπιόν του. Επιπλέον, έχει διατάξει να μην σας συμβεί κανένα κακό» ιππότης πλησίασε περισσότερο και ίσως η φωνή του πήρε έναν τόνο περισσότερο γνήσιας ικεσίας: «Ο κύριός μου είναι δίκαιος· ο λόγος του είναι δεσμευτικός». Στέλνει αυτά τα λόγια: Αν τον βοηθήσεις με ένα απλό ζήτημα, με μία από τις — εμμ—ικανότητές σου, τότε θα είσαι ελεύθερος να φύγεις.

«Τι σημασία έχει αυτό;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Ο κύριός μου δεν λέει. Ωστόσο, επιθυμεί να μιλήσει μαζί σας τώρα. Θα μας επιτρέψετε να σας συγκρατήσουμε γι' αυτό;»

Ο Λάζαρος αφηγήθηκε τόσο τον Ναραμσίν όσο και τον Φτωχό εν Χριστώ. Και καθώς θυμόταν, ο Ναραμσίν είχε πίστη στην υπόσχεση του Συμβουλίου για ελευθερία, ενώ ο Φτωχός είχε πίστη στην ιδέα ότι ποτέ δεν έβλεπε τον εαυτό του πραγματικά δεμένο. Προφανώς, η πίστη φαινόταν να έχει κοστίσει και στους δύο τη ζωή τους - μήπως και κανένας από τους δύο δεν διατήρησε την πίστη του υπό το φως του σεβασμού που οφείλονταν στον εαυτό του. Ωστόσο, ο Λάζαρος βρέθηκε τώρα να στέκεται μπροστά σε ένα σωρό από αλυσίδες, ίσως σε μια στιγμή όπου, κάτι περισσότερο από την απλή πίστη, θα μπορούσε να καθορίσει τη μοίρα του. Και με μια σταγόνα λογικής, ένα σωρό αμφιβολίας και ένα βουνό από εμπιστοσύνη, ταπεινώσε τον εαυτό του, επιτρέποντας έτσι στους στρατιώτες να τον δέσουν με σίδερα.

Ωστόσο, ώρες πριν, ακόμα και με το φως της ημέρας, όταν ο Λάζαρος κοιμόταν στο πάτωμα της σπηλιάς, η είδηση για τη σύλληψη του Διαβόλου διαδόθηκε σε όλη τη χώρα τόσο γρήγορα όσο μια εκτυφλωτική σταυροφορία, με την ιστορία της να γίνεται όλο και πιο φανταστική με κάθε επανάληψη. Η τελευταία από τις πολλές φήμες ήταν ότι ο Σατανάς ανακαλύφθηκε σε μια σπηλιά, να ρουφάει τις καρδιές των δολοφονημένων ιερέων, και εκατό

Οι άντρες έπεσαν πριν τον συλλάβουν—προτού τον εμποδίσουν να εξαπολύσει μια μεγάλη επιδημία στη γη.

Ένα κύμα από ελεύθερους και μισθωτούς υπηρέτες, στρατιώτες, ιερείς, γυναίκες και παιδιά ξεχύθηκε μπροστά στις πύλες του κάστρου του Ντ'Αλσικούρ. Πολλοί παπικοί γραμματείς ήρθαν για να καταγράψουν την ιστορία, για την ακριβή αφήγηση της από τις επόμενες γενιές. Και κάτω από έναν ουρανό γεμάτο αστέρια, όλοι συγκεντρώθηκαν· νέοι και γέροι, πλούσιοι και φτωχοί, δίκαιοι και μη, για να δουν τον Διάβολο, τον Βασιλιά των Δαιμόνων.

Μπορεί να φαινόταν ότι ο ίδιος ο Σατανάς επρόκειτο τώρα να αντιμετωπίσει την τιμωρία για κάθε κακό του. πράξη ενάντια στη Δημιουργία.

[Τέλος Κεφαλαίου 13]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~